

Arrest

nr. 206 497 van 4 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, hebben op 3 december 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 1 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers werden beiden door het CGVS op 25 oktober 2016 gehoord in het Sorani.

1.3. Op 17 februari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van eerste verzoeker als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 16 november 1980 bent geboren in Bartela (provincie Ninewa, Centraal-Irak). Op uw tiende kwamen uw ouders en uw enige broer om het leven bij een verkeersongeval. Nadien verhuisde u naar Erbil (Howler), Noord-Irak, waar u werd opgevoed door uw tante Hayat. U kreeg er het Sorani (Koerdisch dialect) onder de knie. U ging niet naar school en werkte vanaf jonge leeftijd als autohandelaar.

In 2008 begon u een relatie met uw huidige echtgenote, S. A. A. A. (...) (OV (...) - CG (...)). Ze is van Koerdische afkomst en behoort tot de conservatieve Al Gailani-stam. Haar familie ging niet akkoord met jullie relatie omdat u van Arabische afkomst bent. Om represailles te vermijden besloten jullie Irak te verlaten. Op 19 juni 2008 vroegen jullie in Nederland asiel aan. Omdat u voor uw leven vreesde en omdat u geen identiteitsdocumenten bij had, bediende u zich van de alias 'M. M. A. (...)'. Jullie asielaanvraag werd door de IND ('Immigratie- en Naturalisatiedienst') geweigerd. In december 2009 werden jullie naar Erbil gerepatrieerd. S. (...) was op dat moment zwanger van jullie oudste dochter S. (...) (OV (...)).

Na jullie terugkomst trok u opnieuw in bij uw tante en ondernam u enkele verzoeningspogingen met de familie van S. (...). Ze stemden in met een huwelijk, op voorwaarde dat u een bruidsschat van 50.000 dollar betaalde en dat jullie Koerdistan verlieten. Jullie gingen akkoord en verhuisden twee weken later naar het christelijke dorp Bartela. Na aankomst sloten jullie een burgerlijk en religieus huwelijk af. Enige tijd later ging u als chauffeur aan de slag bij het Amerikaanse oliebedrijf Global.

In respectievelijk 2010 en 2012 werd u vader van twee dochters, de eerder genoemde S. (...) en Sa. (...).

In Bartela raakte u onder de indruk van de manier waarop christenen met elkaar omgaan. In het najaar van 2013 begon u, onder invloed van uw christelijke burens, een bekering te overwegen. Op Kerstdag 2013 stapte u voor het eerst een kerk binnen. U liet zich onmiddellijk dopen en bekeerde u zo tot de Chaldeeuwse kerk. In de maanden die volgden ging u nog zesmaal naar de kerk. Tijdens uw laatste kerkbezoek, op 6 juli 2014, werd u bij het verlaten van de kerk aangesproken door een onbekende persoon. Hij zei uw volledige naam en u bevestigde uw identiteit. Hij vroeg wat u in de kerk deed en u antwoordde dat u het geld van een autodeal kwam ophalen. De persoon nam een pistool, plaatste het tegen uw hoofd, en zei dat hij u in de gaten hield. Hij zei dat hij familie van u was en verwees naar een erfeniskwestie waarbij uw vader de gronden van enkele familieleden had geannexeerd. De onbekende persoon zei dat de erfeniskwestie nog niet vergeten was en dat u de familie-eer op het spel zette met uw kerkbezoek. U ontkende zijn aantijgingen en zei dat u enkel geld kwam ophalen. De persoon bedaarde, zei dat het in orde was, en liet u gaan. Hij dreigde ermee u te doden indien u nogmaals de kerk bezocht. U ging naar huis en vertelde aan uw echtgenote wat er was gebeurd. De volgende dag bracht u John Crawley, de directeur van Global, op de hoogte van het incident. Het was hem duidelijk dat uw belagers u niet met rust zouden laten en dat u Irak moest verlaten. Hij beloofde alle praktische zaken voor u te regelen.

Op 15 juli 2014 bracht John Crawley u met de wagen naar Erbil. Nog diezelfde dag vlogen jullie naar Turkije. Jullie reisden onder jullie eigen identiteit en met jullie eigen paspoorten. Op 3 november 2015 verlieten jullie Turkije en reisden jullie via Bulgarije naar België. Op 3 december 2015 vroegen u en uw echtgenote in België asiel aan.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw echtgenote volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 20/01/2013, identiteitskaart echtgenote dd. 03/10/2004, identiteitskaart echtgenote dd. 20/01/2013, nationaliteitsbewijs echtgenote dd. 03/10/2004, nationaliteitsbewijs dd. 28/08/2007, nationaliteitsbewijs echtgenote dd. 06/03/2013, identiteitskaarten dochters dd. 20/01/2013, woonstkaart dd. 02/10/2013, Parcours Croisés, usb-stick met foto's.

B. Motivering

Na een grondige analyse van jullie asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u en uw echtgenote niet in aanmerking komen voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Om te beginnen ondergraaft het IND-dossier van uw echtgenote de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Aanvankelijk hebben jullie de Nederlandse asielaanvraag verzwegen voor de Belgische autoriteiten. Pas na confrontatie met de Eurodac-hit van uw echtgenote bevestigden jullie de eerdere asielaanvraag in Nederland (zie CGVS Sh. (...), p. 14 - zie CGVS S. (...), p. 5 - zie Vragenlijst S. (...), vraag 10). Dit is uiteraard een negatieve indicator voor jullie algemene geloofwaardigheid. Er mag namelijk worden verwacht dat jullie van meet af aan een correct beeld van jullie levensloop schetsen, teneinde de Belgische autoriteiten in staat te stellen een volledige en correcte inschatting van jullie situatie te maken.

De informatie van de IND maakt bovendien duidelijk dat u zich in Nederland bediende van de alias M. M. A. (...), geboren op 16 november 1985 (zie Landeninformatie, informatie IND). U bevestigt dat u in Nederland inderdaad onder een andere naam (en leeftijd) asiel hebt aangevraagd (zie CGVS, Sh. (...), p. 14). Volgens u gebruikte u die alias omdat u voor uw leven vreesde en omdat u geen (identiteits-)documenten bij had. Geen van beide redenen is echter een vergoelijking om zich van een alias te bedienen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij vanaf het begin van zijn asielprocedure een volledig en correct beeld schetst van zijn identiteit. De IND oordeelde in haar beschikking dan ook terecht dat het gebrek aan identiteitsdocumenten u toerekenbaar kon worden geacht.

Daarnaast blijkt uit de beschikking dat de IND geen geloof hechtte aan uw voorgehouden Arabische afkomst en geboorteplaats (Mosul, Centraal-Irak), aangezien jullie er wisselende verklaringen over aflegden en omdat jullie geen documenten voorlegden. Geconfronteerd met de bevindingen van de IND slagen jullie er niet in een overtuigend weerwoord te formuleren. U houdt vol dat u wel degelijk van Arabische afkomst bent (zie CGVS, Sh. (...), p. 7-9), terwijl uw echtgenote enkel volgend laconiek antwoord geeft: "Ja, Nederland gelooft niemand en denkt dat alle verhalen ongeloofwaardig zijn" (zie CGVS, S. (...), p. 6). U voegt er aan toe dat de IND u wel degelijk geloofde, maar dat uw asielaanvraag werd geweigerd omdat de toenmalige Iraakse premier had verkondigd dat Irak veilig was (zie CGVS, Sh. (...), p. 6). Dat staat uiteraard haaks op de inhoud van de beschikking. Wat er ook van zij, de argumenten waarop de IND haar beschikking baseerde, worden door het CGVS als correct en valide beschouwd. Het CGVS onderschrijft dan ook de beslissing van de IND.

Vervolgens blijven jullie ook bij deze asielaanvraag in gebreke bij het staven van jullie identiteit, levensloop herkomst, en uw etnische afkomst.

Uit een analyse van de identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden blijkt dat alle voorgelegde identiteitsstukken ter staving van jullie identiteit en verblijf in Bartela (met name uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonattest, de vernieuwde identiteitskaart van uw echtgenote, het vernieuwde nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, de identiteitskaart van uw dochter Sa. (...), en de identiteitskaart van uw dochter S. (...)) totale namaak zijn (zie Landeninformatie, analyseverslagen politie). Dat jullie toevlucht nemen tot het gebruiken van vervalste identiteitsdocumenten om jullie identiteit en herkomst te staven, doet natuurlijk vragen rijzen bij jullie werkelijke identiteit en herkomst. Men kan verwachten dat jullie als Irakezen originele identiteitsstukken kunnen voorleggen. Het CGVS stelt bovendien vast dat, terwijl u en uw kinderen in gebreke blijven om hun identiteit te staven, uw echtgenote wel degelijke (oude) authentieke stukken voorlegt, met name een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs. Deze documenten bevestigen dat ze uit Erbil afkomstig is. Dat uw echtgenote haar herkomst uit Erbil, in tegenstelling tot jullie verblijf in Bartela, wel weet te staven met identiteitsdocumenten, is uiteraard zeer merkwaardig. Daarnaast verzaken jullie mits het voorleggen van vervalste stukken op pertinente wijze aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Jullie trachtten namelijk doelbewust en tegen beter weten in - u werd tijdens het gehoor trouwens verschillende keren geconfronteerd met het vermoeden dat u frauduleuze stukken voorlegde (zie CGVS, Sh. (...), p. 12-13, 15) - de Belgische autoriteiten te misleiden. Dit is zeer nefast voor jullie voorgehouden nood aan internationale bescherming én voor jullie algemene geloofwaardigheid.

Bovendien duiken er bijkomende tegenstrijdigheden op tussen de verklaringen die jullie hebben afgelegd in het kader van jullie Nederlandse asielaanvraag en die in het kader van jullie asielaanvraag in

België. Zo bediende u zich niet enkel van een andere naam en geboortedatum, maar legden jullie ook over jullie levensloop en familiale situatie heel uiteenlopende verklaringen af. Zo verklaarde uw echtgenote bij de IND dat uw vader uit Bagdad afkomstig was (zie Landeninformatie, informatie IND), hetgeen u uitdrukkelijk ontkent door te stellen dat hij - net als uw moeder - uit Bartela afkomstig is (zie CGVS, Sh. (...), p. 9, 15). Uw echtgenote verklaarde bij haar asielaanvraag in Nederland (anno 2008) dat uw beide ouders en uw broer in leven waren en dat ze in Erbil verbleven. U beweert daarentegen dat ze omstreeks 1990 om het leven kwamen bij een auto-ongeval (zie CGVS, Sh. (...), p. 9). U legt trouwens niet het minste begin van bewijs voor betreffende het overlijden van uw ouders en uw broer. U ontkent verder dat u een winkel in Erbil had, in weerwil tot wat uw echtgenote bij de IND had verklaard (zie CGVS, Sh. (...), p. 15). Deze vaststellingen roepen uiteraard bijkomende twijfels op bij uw verklaringen over uw afkomst en levensloop.

Vervolgens blijkt u geen zicht te bieden op uw familiale situatie. U beweert dat u niet weet hoeveel ooms en tantes (aan vaderskant) u heeft. U beweert dat u er geen antwoord op kan bieden aangezien uw ouders stierven toen u tien was. Dat is echter geen geldig excuus aangezien u nadien bij uw tante aan vaderskant bent opgevoed en er redelijkerwijs kan worden verwacht dat u via haar zicht kreeg op uw familiesamenstelling. Hiermee geconfronteerd beweert u het niet te weten omdat 'u het nooit heeft gevraagd' en omdat u geen zin had om iets over uw vader zijn familie te horen (zie CGVS, Sh. (...), p. 9-10). Uiteraard is dat geen redelijk antwoord. Ook uw echtgenote verklaart dat ze niet weet hoeveel ooms en tantes u heeft. Ze weet vreemd genoeg wel dat uw familieleden 'allemaal' in Mosul verblijven (zie CGVS, S. (...), p. 7). Het CGVS is daarom van mening dat jullie doelbewust trachtten te verhinderen dat het CGVS een zicht krijgt op uw familiale situatie en de verblijfplaatsen van uw familie. Dergelijke houding ondergraaft bovendien de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven, met name jullie vrees als gevolg van de erfeniskwestie (zie verder).

Daarnaast hecht het CGVS, in navolging van de IND, evenmin geloof aan uw voorgehouden etnische afkomst en herkomst. U beweert dat u van Arabische afkomst bent maar diverse elementen lijken dit te ondergraven. Zo beaamt u dat uw voornaam, Sh. (...), inderdaad een Koerdische naam is. Volgens u kreeg u die naam van een Arabische tante die met een Koerdische man was getrouwd (zie CGVS, Sh. (...), p. 3). Het is echter zeer bedenkelijk dat een Arabische familie uit de omgeving van Mosul hun kinderen Koerdische namen zouden geven. Uw echtgenote beweert vervolgens dat de naam 'Sh. (...)' ook door Arabieren wordt gebruikt (zie CGVS, S. (...), p. 6), wat eveneens een weinig overtuigende uitleg is. Verder is het opmerkelijk dat de door u gekozen proceduretaal, het Sorani, uw moedertaal blijkt te zijn. U verwijst naar uw jeugd in Koerdistan en voegt er aan toe dat u ook vloeiend Arabisch spreekt (zie CGVS, Sh. (...), p. 15). Deze uitleg kan de aanwezige twijfels omtrent uw origine echter niet verminderen. Integendeel, het zijn stuk voor stuk indicaties die de eerdere bevindingen van de IND onderschrijven en bevestigen dat u niet van Arabische afkomst bent.

Het CGVS hecht evenmin geloof aan de door jullie voorgehouden problemen als gevolg van jullie huwelijk.

Het CGVS verwijst in deze nogmaals naar de beslissing van de IND, waarin werd gesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de toenmalige voorgehouden vrees voor vervolging. Het CGVS onderschrijft de weigeringsargumenten van de IND en stelt vast dat jullie huidige asielmotieven voortbouwen op wat jullie in Nederland hebben verklaard. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de nieuwe elementen die uit het oorspronkelijk probleem voortvloeiden.

Bovendien zijn er nog andere redenen waarom er geen geloof aan jullie verklaringen kan worden gehecht. Volgens jullie was er slechts één reden waarom jullie relatie niet werd geaccepteerd, met name uw Arabisch afkomst (zie CGVS, Sh. (...), p. 6, 14, 17 - zie CGVS, S. (...), p. 6-7). Uit het voorgaande bleek dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Arabische afkomst. Er is dus geen reden om te veronderstellen dat jullie een ongeoorloofde gemengde relatie hadden, laat staan dat jullie relatie tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou leiden. Daarnaast is er de vaststelling dat jullie in december 2009 naar Irak zijn teruggekeerd en er jarenlang als koppel hebben geleefd, er een wettelijk en religieus huwelijk hebben afgesloten, en er kinderen kregen. Jullie beweren dat dit mogelijk was na een (gedeeltelijke) verzoening met uw schoonfamilie, waarbij u 50.000 dollar diende te betalen en de KAR diende te verlaten (zie CGVS, Sh. (...), p. 7-8 - zie CGVS, S. (...), p. 5, 7-8). Ook dit lijkt hoogst bedenkelijk aangezien jullie zich tegenspreken over het aantal verzoeningspogingen. U beweert dat er drie verzoeningspogingen waren, uw echtgenote houdt het op twee pogingen (zie CGVS, Sh. (...), p. 7-8 - zie CGVS, S. (...), p. 5). Bovendien is het weinig aannemelijk dat uw echtgenote kon huwen zonder

de aanwezigheid of toelating van haar voogd (zie CGVS, 18-19). Los daarvan leggen jullie niet het minste begin van bewijs voor waaruit blijkt dat jullie wettelijk en religieus huwelijk niet in Noord-Irak, maar wel in Bartela plaatsvond. Evenmin heeft u enig begin van bewijs waaruit blijkt dat jullie pas in 2010 in het huwelijk traden. Verder is niet enkel de context van jullie relatie ongeloofwaardig, er zijn evenmin concrete en geloofwaardige indicaties dat uw schoonfamilie represailles wil nemen. Gevraagd waaruit jullie afleiden dat jullie voor vervolging dienen te vrezen, geraken jullie niet verder dan algemeenheden. U verklaart dat uw schoonfamilie zich aan 'normen en regels' houdt en dat u (om onduidelijke redenen) de familie-eer had geschonden. Nadien krijgt u nogmaals de kans uw vrees toe te lichten, maar u geraakt niet verder dan te herhalen wat u eerder zei. Vervolgens moet u toegeven dat er inderdaad geen concrete indicaties zijn dat ze zich op u zouden wreken (zie CGVS, Sh. (...), p. 18). Hetzelfde geldt voor uw echtgenote. Zij verklaart dat haar familie strenge stamregels hanteert en dat ze jullie onmiddellijk zouden vermoorden. Gevraagd om toe te lichten waaruit ze dat afleidt, stelt ze dat haar familie gewelddadig is. Ze kan echter niet toelichten waarop die uitspraak gebaseerd is. Uiteindelijk geraakt ze niet verder dan nogmaals te herhalen dat haar familie strikte regels volgt (zie CGVS, S. (...), p. 7). Dit volstaat niet om de door jullie voorgehouden en reeds bedenkelijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het CGVS hecht daarom geen enkel geloof aan de door jullie voorgehouden problemen als gevolg van jullie relatie.

Vervolgens is het ongeloofwaardig dat jullie tussen 2010 en augustus 2014 in Bartela hebben verbleven.

De reden voor jullie gedwongen verhuis, met name jullie ongeoorloofde relatie, is geheel ongeloofwaardig. Jullie brengen geen andere redenen aan waarom jullie als Koerden uit Noord-Irak naar een christelijk dorp in Centraal-Irak zouden verhuizen.

Daarnaast hebben jullie niet het minste begin van bewijs dat jullie in Bartela hebben verbleven. De voorgelegde identiteitsdocumenten die bevestigen dat jullie burgerlijk register ('nufous') in Bartela was, blijken vals te zijn (zie hoger). Evenmin heeft u documenten die bevestigen dat uw huwelijk in Bartela plaatsvond en dat uw kinderen er geboren zijn. U legt weliswaar een usb-stick met foto's voor maar uit geen van de foto's kan worden afgeleid dat ze in Bartela genomen zijn. Aangezien u jaren in Bartela zou hebben gewoond, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u er enig overtuigend begin van bewijs van kan voorleggen.

Bovendien legt u geheel ongeloofwaardige verklaringen af over de periode voorafgaand aan jullie vertrek uit Bartela. Zo blijkt u niet te weten dat IS reeds in juni 2014 het nabijgelegen Mosul had veroverd. Integendeel, u benadrukt dat er op het moment van uw vertrek nog geen sprake was van IS in Mosul. Dit gaat in tegen de voorhanden zijnde informatie (zie Landeninformatie, 'Sunni Militants Drive Iraqi Army Out of Mosul'). Indien u werkelijk op nog geen twintig minuten rijden van Mosul in een christelijk dorp woonde, mag worden verwacht dat u wist dat een groep gewelddadige salafisten de regio had overgenomen. Het CGVS stelt verder vast dat u bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016) de invasie van IS vreemd genoeg wél inriep als vluchtmotief, hetgeen uw verklaringen een bijzonder inconsistent en ingestudeerd karakter geeft (zie Vragenlijst, Sh. (...), vraag 3.5). Ook uw echtgenote blijkt niet te weten of IS Mosul reeds had ingenomen op het moment van jullie vertrek (zie CGVS, S. (...), p. 8).

Vervolgens leggen jullie geen enkel begin van bewijs voor omtrent het tijdstip van vertrek uit Irak. De reispaspoorten die jullie gebruikten zouden volgens jullie in handen van de smokkelaar zijn. Hij hield ze bij omdat de paspoorten jullie reis konden bemoeilijken (zie CGVS, Sh. (...), p. 13). Het is in die optiek vreemd dat de smokkelaar jullie wel toeliet om de andere (originele) Iraaks identiteitsdocumenten, zoals het authentieke nationaliteitsbewijs en de authentieke identiteitskaart van uw echtgenote, bij te houden. Het is verder volstrekt onduidelijk waarom jullie de hulp van uw Amerikaanse baas nodig hadden om van Bartela naar Noord-Irak te reizen (zie CGVS, Sh. (...), p. 10, 16). Ook bij jullie reisweg reizen er dus twijfels, wat de twijfels omtrent jullie werkelijk afkomst versterkt.

Het CGVS hecht verder geen enkel geloof hechten aan uw bekering tot het christendom.

Om te beginnen is het ongeloofwaardig dat u jarenlang in Bartela heeft gewoond. Het is dus ook ongeloofwaardig dat u er onder de indruk raakte van het christelijk geloof, met jullie bekering als uiteindelijk gevolg.

In dezelfde optiek is het ongeloofwaardig dat u zich in Bartela liet dopen. U beweert dat u ongeveer twee à drie maanden nadacht over een eventuele bekering, om u vervolgens op Kerstdag 2013 te laten dopen. Uw echtgenote beweert echter dat u zich pas op 6 juli 2014 heeft bekeerd, dus op de dag van het incident met het onbekende familielid. Er mag uiteraard verwacht worden dat jullie duidelijkheid kunnen scheppen over het tijdstip van uw bekering of doopsel. Er mag ook worden verwacht dat uw echtgenote als christene zou weten dat u zich liet dopen op één van de voornaamste feestdagen van de katholieke kerk. Ook over het doopsel van uw echtgenote leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. Bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ liet uw echtgenote optekenen dat ze in een kerk in Bartela werd gedoopt (zie Vragenlijst, S. (...), vraag 3.5), terwijl u verklaart dat uw echtgenote tot op heden niet werd gedoopt (zie CGVS, Sh. (...), p. 18).

De redenen van uw bekering blijken bovendien veeleer vaag. Zo is het uitgesloten dat u zich louter onder invloed van uw christelijke bureu uit Bartela liet bekeren. De enige overgebleven reden, met name de opvatting dat het christendom in tegenstelling tot de islam een vreedzame religie is, kan evenmin bijzonder overtuigen. Dergelijke algemene verklaringen komen allerm minst doorleefd over. In de Iraakse context, waarin de islam een prominente rol speelt, is het weinig aannemelijk dat u enkel op basis van daarvan overging tot een bekering en op die manier de cultuur en godsdienst van uw familie de rug toekeerde.

Vervolgens is het merkwaardig dat u vóór uw bekering nooit een kerk had betreden. Dat u zich bij uw eerste kerkbezoek onmiddellijk liet dopen komt bijzonder weinig doorleefd over. Uw echtgenote zou in Irak slechts éénmaal een kerk hebben bezocht. Volgens haar had ze geen tijd om meer naar de kerk te gaan. Dit lijkt evenmin te wijzen op een oprechte bekering tot het christendom.

Daarnaast blijkt uw kennis van de katholieke kerk of de Iraakse kerkgemeenschappen zeer beperkt te zijn. U heeft bijvoorbeeld moeite om toe te lichten tot welke kerkgemeenschap in Irak u behoorde. Aanvankelijk kan u de vraag niet beantwoorden, nadien zegt u dat er in Bartela Assyriërs en Chaldeeuwse wonen. U beweert dat u het meest contact had met Assyriërs, maar dat u zich tot de Chaldeeuwse kerk had bekeerd. Nadien past u uw verklaringen nogmaals aan en beweert u tot de katholieke kerk te behoren (zie CGVS, Sh. (...), p. 4). Dergelijke wisselende verklaringen komen uiteraard niet overtuigend over en laten vermoeden dat u weinig concrete kennis heeft van de christelijke gemeenschappen in Irak. In diezelfde zin is het opmerkelijk dat u niet weet wie de kerkleider is van de Chaldeeuwse kerkgemeenschap. U weet evenmin wie aan het hoofd staat van de katholieke kerk staat. Daarnaast kan u niet uitleggen welke verschillen er bestaan tussen de Assyrische en Chaldeeuwse kerk (zie CGVS, Sh. (...), p. 4, 17-18). Uw echtgenote, die nochtans net als u tot het katholicisme bekeerd is en zich in België bij de katholieke kerk aansloot, blijkt zelfs niet te weten dat ze katholiek is. Meer zelfs, ze herkent het woord niet eens (zie CGVS, S. (...), p. 3). Er mag op zijn minst worden verwacht dat uw echtgenote de naam (her)kent van de kerkgemeenschap waartoe ze naar eigen zeggen behoort. Verder weet uw echtgenote niet bij welke Iraakse kerkgemeenschap jullie zich aansloten. Meer nog, ze weet evenmin welke kerkgemeenschappen er in Bartela waren. Ze kan niet eens zeggen tot welke kerkgemeenschap het buurmeisje behoorde onder wiens invloed ze zich tot het christendom bekeerde. Dergelijke verklaringen vallen bezwaarlijk ernstig te nemen. In dezelfde optiek is het opvallend dat uw echtgenote niet weet welke christelijke talen er in Bartela worden gesproken (zie CGVS, S. (...), p. 3-4).

Aangezien jullie beweren Iraakse christenen te zijn, mag worden verwacht dat jullie zicht hebben op de situatie van christenen in (Noord-)Irak. Dat is niet het geval. U beweert vlakaf dat u daar niet van op de hoogte bent, uw echtgenote verklaart op haar beurt dat 'het prima met hen gaat' (zie CGVS, S. (...), p. 8). Dit zijn bijzonder vreemde en weinig doorleefde verklaringen van twee personen die beweren te worden vervolgd omwille van hun christelijk geloof.

Vervolgens blijkt dat uw echtgenote zich bij het invullen van de Verklaring op DVZ (zie Verklaring, Sh. (...), vraag 9, dd. 29/01/2016), als soennitische moslima bekendmaakte, om enkele weken later bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016) te verklaren dat jullie zich reeds in 2013 hadden bekeerd. Ook u liet aanvankelijk onvermeld dat u zich had bekeerd. Zo presenteerde u zich tijdens het invullen van de Verklaring als een nietgelovige moslim van geboorte (zie Verklaring, Sh. (...), vraag 9). Net als uw echtgenote verklaart u vervolgens, bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016), dat u zich tot het christendom had bekeerd. Deze vaststelling, in combinatie met de bovenstaande elementen, onderstrepen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie bekering.

Dat jullie in België naar eigen zeggen wekelijks naar de kerk gaan (zie CGVS, Sh. (...), p. 12) verandert niets aan het ongeloofwaardig karakter van jullie bekering. Dat jullie contact hebben met een Belgische kerkgemeenschap en door hen worden ondersteund (zie Documenten, Parcours croisés) wijst er geenszins op dat jullie zelf vanuit een diepe overtuiging christenen zijn (geworden).

Het CGVS hecht evenmin geloof aan de voorgehouden vrees voor de familie van uw vader die in Bartela woont.

Uit het voorgaande bleek reeds dat u geen zicht biedt op uw werkelijke familiale situatie, dat het niet geloofwaardig is dat u jaren in Bartela heeft gewoond, en dat er geen geloof aan uw bekering kan worden gehecht. Het is dus uitgesloten dat u door een onbekend familielid werd bedreigd omdat u in Bartela een kerk had bezocht. Evenmin is het geloofwaardig dat er sprake was van een familiaal conflict als gevolg van een erfeniskwestie. Jullie lieten de erfeniskwestie trouwens onvermeld bij het invullen van de Vragenlijst van DVZ. Los daarvan is uw asielrelaas bijzonder vaag en inconsistent. Zo weet u niet welk familielid u bedreigde of op welke manier u met hem verwant bent (zie CGVS, Sh. (...), p. 16). Vervolgens is het opmerkelijk dat deze persoon, met wie u nooit enig contact had, u uit het niets herkende als zijnde 'zijn neef'. Daarnaast is het eveneens zeer vreemd dat u voordien jarenlang zonder problemen in Bartela had kunnen wonen. Kortom, uw verklaringen omtrent de erfeniskwestie raken kant noch wal en doen opnieuw ernstig afbreuk aan niet enkel de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees, maar ook aan uw algemene geloofwaardigheid.

Het CGVS hecht evenmin geloof aan de door jullie voorgehouden vrees voor vervolging als gevolg van uw werk voor het Amerikaanse oliebedrijf Global.

U beweert dat u jarenlang in Bartela voor het bedrijf heeft gewerkt (zie CGVS, Sh. (...), p. 10). Uw verblijf in Bartela is ongeloofwaardig, waardoor er twijfels rijzen bij uw tewerkstelling in de regio.

U legt vervolgens allerlei foto's voor waarop u zich met Amerikanen (of westerlingen) in het openbaar begeeft. Deze foto's zeggen echter weinig of niets over het tijdstip en de plaats van uw tewerkstelling. Verder legt u niet het minste begin van bewijs voor betreffende uw jarenlange tewerkstelling in de vorm van officiële documenten van het bedrijf (zie CGVS, Sh. (...), p. 10). Uw verklaringen worden dus niet ondersteund door afdoend begin van bewijs, wat opnieuw voor twijfels zorgt.

Er zijn evenmin redenen om te veronderstellen dat jullie omwille van uw tewerkstelling bij Global worden gevisieerd. U verklaart dat al wie een dag voor de Amerikanen heeft gewerkt, onmiddellijk wordt vermoord (zie CGVS, Sh. (...), p. 18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u jaren als chauffeur voor het bedrijf heeft gewerkt, zonder dat uw werk u ooit in de problemen heeft gebracht (zie CGVS, Sh. (...), p. 18). Evenmin zijn er indicaties dat dit in de toekomst wel het geval zou zijn. U verwijst naar de aanwezigheid van IS in Bartela en verklaart dat zij represailles zullen nemen (zie CGVS, Sh. (...), p. 18). Aangezien uw herkomst uit Bartela ongeloofwaardig is, kan uiteraard geen geloof aan deze vrees worden gehecht.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien jullie verklaringen omtrent jullie levensloop (tot 2011) en de originele identiteitsdocumenten van uw echtgenote, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan

en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Jullie leggen geen andere stukken voor die iets aan bovenstaande appreciatie kunnen veranderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

De bestreden beslissing luidt ten aanzien van tweede verzoekster als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische moslima van Koerdische afkomst bent, en op 29 juni 1988 in Erbil (Howler - Noord Irak) bent geboren. Uw familie behoort tot de conservatieve Al Gailani-stam. U groeide op in de ouderlijke woonst in de Tairawa-wijk. U ging niet naar school en heeft nooit buitenshuis gewerkt.

In 2008 begon u een relatie met uw huidige echtgenoot, Sh. T. A. (...) (OV (...) - CG (...)). Uw familie ging niet akkoord met jullie relatie omdat Sh. (...) van Arabische afkomst is. Om represailles te vermijden besloten jullie Irak te verlaten. Op 19 juni 2008 vroegen jullie in Nederland asiel aan. In december 2009 werden jullie naar Erbil gerepatrieerd. U was op dat moment zwanger van jullie oudste dochter S. (...) (OV (...)).

Na jullie terugkeer trokken jullie in bij de tante van Sh. (...) en ondernam Sh. (...) enkele verzoeningspogingen met uw familieleden. Deze stemden in met een huwelijk, op voorwaarde dat Sh. (...) een bruidsschat van 50.000 dollar betaalde en dat jullie Koerdistan verlieten. Jullie gingen akkoord en verhuisden twee weken later naar het christelijke dorp Bartela. Na aankomst sloten jullie een burgerlijk en religieus huwelijk af. Enige tijd later ging Sh. (...) als chauffeur aan de slag bij het Amerikaanse oliebedrijf Global.

In beviel u van een tweede dochter, Sa. (...).

In Bartela raakten jullie onder de indruk van de manier waarop christenen met elkaar omgaan. In het najaar van 2013 begonnen jullie, onder invloed van jullie christelijke burens, een bekering te overwegen. Op 6 juli 2014 werd Sh. (...) bij het verlaten van de kerk aangesproken door een onbekende persoon. Hij vroeg wat Sh. (...) in de kerk deed en plaatste een pistool tegen zijn hoofd. De onbekende man zei dat hij een familielid was en verwees naar een erfeniskwestie waarbij Sh. (...) zijn vader betrokken was. Nadien ging Sh. (...) naar huis en vertelde u wat er was gebeurd. De volgende dag bracht Sh. (...) de directeur van Global, John Crawley, op de hoogte van het incident. Het was hem duidelijk dat de belagers jullie niet met rust zouden laten en dat jullie Irak moesten verlaten. Hij beloofde alle praktische zaken te regelen.

Op 15 juli 2014 bracht John Crawley jullie met de wagen naar Erbil. Nog diezelfde dag vlogen jullie naar Turkije. Jullie reisden onder jullie eigen identiteit en met jullie eigen paspoorten. Op 3 november 2015 verlieten jullie Turkije en reisden jullie via Bulgarije naar België. Op 3 december 2015 vroegen u en uw echtgenoot in België asiel aan.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw echtgenote volgende documenten voor: identiteitskaart Sh. (...) dd. 20/01/2013, identiteitskaart dd. 03/10/2004, identiteitskaart dd. 20/01/2013, nationaliteitsbewijs dd. 03/10/2004, nationaliteitsbewijs Sh. (...) dd. 28/08/2007, nationaliteitsbewijs dd.

06/03/2013, identiteitskaarten dochters dd. 20/01/2013, woonkaart Sh. (...) dd. 02/10/2013, Parcours Croisés, usb-stick met foto's.

B. Motivering

Na een grondige analyse van jullie asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u en uw echtgenoot niet in aanmerking komen voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De motieven van het CGVS werden uiteengezet in de beslissing van uw echtgenoot, u kan ze hieronder nalezen:

"Om te beginnen ondergraaft het IND-dossier van uw echtgenote de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Aanvankelijk hebben jullie de Nederlandse asielaanvraag verzwegen voor de Belgische autoriteiten. Pas na confrontatie met de Eurodac-hit van uw echtgenote bevestigden jullie de eerdere asielaanvraag in Nederland (zie CGVS Sh. (...), p. 14 - zie CGVS S. (...), p. 5 - zie Vragenlijst S. (...), vraag 10). Dit is uiteraard een negatieve indicator voor jullie algemene geloofwaardigheid. Er mag namelijk worden verwacht dat jullie van meet af aan een correct beeld van jullie levensloop schetsen, teneinde de Belgische autoriteiten in staat te stellen een volledige en correcte inschatting van jullie situatie te maken.

De informatie van de IND maakt bovendien duidelijk dat u zich in Nederland bediende van de alias 'M. M. A. (...)', geboren op 16 november 1985 (zie Landeninformatie, informatie IND). U bevestigt dat u in Nederland inderdaad onder een andere naam (en leeftijd) asiel hebt aangevraagd (zie CGVS, Sh. (...), p. 14). Volgens u gebruikte u die alias omdat u voor uw leven vreesde en omdat u geen (identiteits-)documenten bij had. Geen van beide redenen is echter een vergoelijking om zich van een alias te bedienen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij vanaf het begin van zijn asielprocedure een volledig en correct beeld schetst van zijn identiteit. De IND oordeelde in haar beschikking dan ook terecht dat het gebrek aan identiteitsdocumenten u toerekenbaar kon worden geacht.

Daarnaast blijkt uit de beschikking dat de IND geen geloof hechtte aan uw voorgehouden Arabische afkomst en geboorteplaats (Mosul, Centraal-Irak), aangezien jullie er wisselende verklaringen over aflegden en omdat jullie geen documenten voorlegden. Geconfronteerd met de bevindingen van de IND slagen jullie er niet in een overtuigend weerwoord te formuleren. U houdt vol dat u wel degelijk van Arabische afkomst bent (zie CGVS, Sh. (...), p. 7-9), terwijl uw echtgenote enkel volgend laconiek antwoord geeft: "Ja, Nederland gelooft niemand en denkt dat alle verhalen ongeloofwaardig zijn" (zie CGVS, S. (...), p. 6). U voegt er aan toe dat de IND u wel degelijk geloofde, maar dat uw asielaanvraag werd geweigerd omdat de toenmalige Iraakse premier had verkondigd dat Irak veilig was (zie CGVS, Sh. (...), p. 6). Dat staat uiteraard haaks op de inhoud van de beschikking. Wat er ook van zij, de argumenten waarop de IND haar beschikking baseerde, worden door het CGVS als correct en valide beschouwd. Het CGVS onderschrijft dan ook de beslissing van de IND.

Vervolgens blijven jullie ook bij deze asielaanvraag in gebreke bij het staven van jullie identiteit, levensloop herkomst, en uw etnische afkomst.

Uit een analyse van de identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden blijkt dat alle voorgelegde identiteitsstukken ter staving van jullie identiteit en verblijf in Bartela (met name uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonattest, de vernieuwde identiteitskaart van uw echtgenote, het vernieuwde nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, de identiteitskaart van uw dochter Sa. (...), en de identiteitskaart van uw dochter S. (...)) totale namaak zijn (zie Landeninformatie, analyseverslagen politie). Dat jullie toevlucht nemen tot het gebruiken van vervalste identiteitsdocumenten om jullie identiteit en herkomst te staven, doet natuurlijk vragen rijzen bij jullie werkelijke identiteit en herkomst. Men kan verwachten dat jullie als Irakezen originele identiteitsstukken kunnen voorleggen. Het CGVS stelt bovendien vast dat, terwijl u en uw kinderen in gebreke blijven om hun identiteit te staven, uw echtgenote wel degelijke (oude) authentieke stukken voorlegt, met name een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs. Deze documenten bevestigen dat ze uit Erbil afkomstig is. Dat uw echtgenote haar herkomst uit Erbil, in tegenstelling tot jullie verblijf in Bartela, wel weet te staven met identiteitsdocumenten, is uiteraard zeer merkwaardig. Daarnaast verzaken jullie mits het voorleggen van vervalste stukken op pertinente wijze

aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Jullie trachtten namelijk doelbewust en tegen beter weten in - u werd tijdens het gehoor trouwens verschillende keren geconfronteerd met het vermoeden dat u frauduleuze stukken voorlegde (zie CGVS, Sh. (...), p. 12-13, 15) - de Belgische autoriteiten te misleiden. Dit is zeer nefast voor jullie voorgehouden nood aan internationale bescherming én voor jullie algemene geloofwaardigheid.

Bovendien duiken er bijkomende tegenstrijdigheden op tussen de verklaringen die jullie hebben afgelegd in het kader van jullie Nederlandse asielaanvraag en die in het kader van jullie asielaanvraag in België. Zo bediende u zich niet enkel van een andere naam en geboortedatum, maar legden jullie ook over jullie levensloop en familiale situatie heel uiteenlopende verklaringen af. Zo verklaarde uw echtgenote bij de IND dat uw vader uit Bagdad afkomstig was (zie Landeninformatie, informatie IND), hetgeen u uitdrukkelijk ontkent door te stellen dat hij - net als uw moeder - uit Bartela afkomstig is (zie CGVS, Sh. (...), p. 9, 15). Uw echtgenote verklaarde bij haar asielaanvraag in Nederland (anno 2008) dat uw beide ouders en uw broer in leven waren en dat ze in Erbil verbleven. U beweert daarentegen dat ze omstreeks 1990 om het leven kwamen bij een auto-ongeval (zie CGVS, Sh. (...), p. 9). U legt trouwens niet het minste begin van bewijs voor betreffende het overlijden van uw ouders en uw broer. U ontkent verder dat u een winkel in Erbil had, in weerwil tot wat uw echtgenote bij de IND had verklaard (zie CGVS, Sh. (...), p. 15). Deze vaststellingen roepen uiteraard bijkomende twijfels op bij uw verklaringen over uw afkomst en levensloop. Vervolgens blijkt u geen zicht te bieden op uw familiale situatie. U beweert dat u niet weet hoeveel ooms en tantes (aan vaderskant) u heeft. U beweert dat u er geen antwoord op kan bieden aangezien uw ouders stierven toen u tien was. Dat is echter geen geldig excuus aangezien u nadien bij uw tante aan vaderskant bent opgevoed en er redelijkerwijs kan worden verwacht dat u via haar zicht kreeg op uw familiesamenstelling. Hiermee geconfronteerd beweert u het niet te weten omdat 'u het nooit heeft gevraagd' en omdat u geen zin had om iets over uw vader zijn familie te horen (zie CGVS, Sh. (...), p. 9-10). Uiteraard is dat geen redelijk antwoord. Ook uw echtgenote verklaart dat ze niet weet hoeveel ooms en tantes u heeft. Ze weet vreemd genoeg wel dat uw familieleden 'allemaal' in Mosul verblijven (zie CGVS, S. (...), p. 7). Het CGVS is daarom van mening dat jullie doelbewust trachtten te verhinderen dat het CGVS een zicht krijgt op uw familiale situatie en de verblijfplaatsen van uw familie. Dergelijke houding ondergraaft bovendien de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven, met name jullie vrees als gevolg van de erfeniskwestie (zie verder).

Daarnaast hecht het CGVS, in navolging van de IND, evenmin geloof aan uw voorgehouden etnische afkomst en herkomst. U beweert dat u van Arabische afkomst bent maar diverse elementen lijken dit te ondergraven. Zo beaamt u dat uw voornaam, Sh. (...), inderdaad een Koerdische naam is. Volgens u kreeg u die naam van een Arabische tante die met een Koerdische man was getrouwd (zie CGVS, Sh. (...), p. 3). Het is echter zeer bedenkelijk dat een Arabische familie uit de omgeving van Mosul hun kinderen Koerdische namen zouden geven. Uw echtgenote beweert vervolgens dat de naam 'Sh. (...)' ook door Arabieren wordt gebruikt (zie CGVS, S. (...), p. 6), wat eveneens een weinig overtuigende uitleg is. Verder is het opmerkelijk dat de door u gekozen proceduretaal, het Sorani, uw moedertaal blijkt te zijn. U verwijst naar uw jeugd in Koerdistan en voegt er aan toe dat u ook vloeiend Arabisch spreekt (zie CGVS, Sh. (...), p. 15). Deze uitleg kan de aanwezige twijfels omtrent uw origine echter niet verminderen. Integendeel, het zijn stuk voor indicaties die de eerdere bevindingen van de IND onderschrijven en bevestigen dat u niet van Arabische afkomst bent.

Het CGVS hecht evenmin geloof aan de door jullie voorgehouden problemen als gevolg van jullie huwelijk. Het CGVS verwijst in deze nogmaals naar de beslissing van de IND, waarin werd gesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de toenmalige voorgehouden vrees voor vervolging. Het CGVS onderschrijft de weigeringsargumenten van de IND en stelt vast dat jullie huidige asielmotieven voortbouwen op wat jullie in Nederland hebben verklaard. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de nieuwe elementen die uit het oorspronkelijk probleem voortvloeiden. Bovendien zijn er nog andere redenen waarom er geen geloof aan jullie verklaringen kan worden gehecht. Volgens jullie was er slechts één reden waarom jullie relatie niet werd geaccepteerd, met name úw Arabisch afkomst (zie CGVS, Sh. (...), p. 6, 14, 17 - zie CGVS, S. (...), p. 6-7). Uit het voorgaande bleek dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Arabische afkomst. Er is dus geen reden om te veronderstellen dat jullie een ongeoorloofde gemengde relatie hadden, laat staan dat jullie relatie tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou leiden. Daarnaast is er de vaststelling dat jullie in december 2009 naar Irak zijn teruggekeerd en er jarenlang als koppel hebben geleefd, er een wettelijk en religieus huwelijk hebben afgesloten, en er kinderen kregen. Jullie beweren dat dit mogelijk was na een (gedeeltelijke) verzoening met uw schoonfamilie, waarbij u 50.000 dollar diende te betalen en de KAR diende te verlaten (zie CGVS, Sh. (...), p. 7-8 - zie CGVS, S. (...), p. 5, 7-8). Ook dit lijkt hoogst bedenkelijk

aangezien jullie zich tegenspreken over het aantal verzoeningspogingen. U beweert dat er drie verzoeningspogingen waren, uw echtgenote houdt het op twee pogingen (zie CGVS, Sh. (...), p. 7-8 - zie CGVS, S. (...), p. 5). Bovendien is het weinig aannemelijk dat uw echtgenote kon huwen zonder de aanwezigheid of toelating van haar voogd (zie CGVS, 18-19). Los daarvan leggen jullie niet het minste begin van bewijs voor waaruit blijkt dat jullie wettelijk en religieus huwelijk niet in Noord-Irak, maar wel in Bartela plaatsvond. Evenmin heeft u enig begin van bewijs waaruit blijkt dat jullie pas in 2010 in het huwelijk traden. Verder is niet enkel de context van jullie relatie ongeloofwaardig, er zijn evenmin concrete en geloofwaardige indicaties dat uw schoonfamilie represailles wil nemen. Gevraagd waaruit jullie afleiden dat jullie voor vervolging dienen te vrezen, geraken jullie niet verder dan algemeenheden. U verklaart dat uw schoonfamilie zich aan 'normen en regels' houdt en dat u (om onduidelijke redenen) de familie-eer had geschonden. Nadien krijgt u nogmaals de kans uw vrees toe te lichten, maar u geraakt niet verder dan te herhalen wat u eerder zei. Vervolgens moet u toegeven dat er inderdaad geen concrete indicaties zijn dat ze zich op u zouden wreken (zie CGVS, Sh. (...), p. 18). Hetzelfde geldt voor uw echtgenote. Zij verklaart dat haar familie strenge stamregels hanteert en dat ze jullie onmiddellijk zouden vermoorden. Gevraagd om toe te lichten waaruit ze dat afleidt, stelt ze dat haar familie gewelddadig is. Ze kan echter niet toelichten waarop die uitspraak gebaseerd is. Uiteindelijk geraakt ze niet verder dan nogmaals te herhalen dat haar familie strikte regels volgt (zie CGVS, S. (...), p. 7). Dit volstaat niet om de door jullie voorgehouden en reeds bedenkelijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het CGVS hecht daarom geen enkel geloof aan de door jullie voorgehouden problemen als gevolg van jullie relatie. Vervolgens is het ongeloofwaardig dat jullie tussen 2010 en augustus 2014 in Bartela hebben verbleven. De reden voor jullie gedwongen verhuis, met name jullie ongeoorloofde relatie, is geheel ongeloofwaardig. Jullie brengen geen andere redenen aan waarom jullie als Koerden uit Noord-Irak naar een christelijk dorp in Centraal-Irak zouden verhuizen. Daarnaast hebben jullie niet het minste begin van bewijs dat jullie in Bartela hebben verbleven. De voorgelegde identiteitsdocumenten die bevestigen dat jullie burgerlijk register ('nufous') in Bartela was, blijken vals te zijn (zie hoger). Evenmin heeft u documenten die bevestigen dat uw huwelijk in Bartela plaatsvond en dat uw kinderen er geboren zijn. U legt weliswaar een usb-stick met foto's voor maar uit geen van de foto's kan worden afgeleid dat ze in Bartela genomen zijn. Aangezien u jaren in Bartela zou hebben gewoond, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u er enig overtuigend begin van bewijs van kan voorleggen.

Bovendien legt u geheel ongeloofwaardige verklaringen af over de periode voorafgaand aan jullie vertrek uit Bartela. Zo blijkt u niet te weten dat IS reeds in juni 2014 het nabijgelegen Mosul had veroverd. Integendeel, u benadrukt dat er op het moment van uw vertrek nog geen sprake was van IS in Mosul. Dit gaat in tegen de voorhanden zijnde informatie (zie Landeninformatie, 'Sunni Militants Drive Iraqi Army Out of Mosul'). Indien u werkelijk op nog geen twintig minuten rijden van Mosul in een 'christelijk' dorp woonde, mag worden verwacht dat u wist dat een groep gewelddadige salafisten de regio had overgenomen. Het CGVS stelt verder vast dat u bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016) de invasie van IS vreemd genoeg wél inriep als vluchtmotief, hetgeen uw verklaringen een bijzonder inconsistent en ingestudeerd karakter geeft (zie Vragenlijst, Sh. (...), vraag 3.5). Ook uw echtgenote blijkt niet te weten of IS Mosul reeds had ingenomen op het moment van jullie vertrek (zie CGVS, S. (...), p. 8).

Vervolgens leggen jullie geen enkel begin van bewijs voor omtrent het tijdstip van vertrek uit Irak. De reispaspoorten die jullie gebruikten zouden volgens jullie in handen van de smokkelaar zijn. Hij hield ze bij omdat de paspoorten jullie reis konden bemoeilijken (zie CGVS, Sh. (...), p. 13). Het is in die optiek vreemd dat de smokkelaar jullie wel toeliet om de andere (originele) Iraaks identiteitsdocumenten, zoals het authentieke nationaliteitsbewijs en de authentieke identiteitskaart van uw echtgenote, bij te houden. Het is verder volstrekt onduidelijk waarom jullie de hulp van uw Amerikaanse baas nodig hadden om van Bartela naar Noord-Irak te reizen (zie CGVS, Sh. (...), p. 10, 16). Ook bij jullie reisweg reizen er dus twijfels, wat de twijfels omtrent jullie werkelijk afkomst versterkt.

Het CGVS hecht verder geen enkel geloof hechten aan uw bekering tot het christendom.

Om te beginnen is het ongeloofwaardig dat u jarenlang in Bartela heeft gewoond. Het is dus ook ongeloofwaardig dat u er onder de indruk raakte van het christelijk geloof, met jullie bekering als uiteindelijk gevolg.

In dezelfde optiek is het ongeloofwaardig dat u zich in Bartela liet dopen. U beweert dat u ongeveer twee à drie maanden nadacht over een eventuele bekering, om u vervolgens op Kerstdag 2013 te laten

dopen. Uw echtgenote beweert echter dat u zich pas op 6 juli 2014 heeft bekeerd, dus op de dag van het incident met het onbekende familielid. Er mag uiteraard verwacht worden dat jullie duidelijkheid kunnen scheppen over het tijdstip van uw bekering of doopsel. Er mag ook worden verwacht dat uw echtgenote als christene zou weten dat u zich liet dopen op één van de voornaamste feestdagen van de katholieke kerk. Ook over het doopsel van uw echtgenote leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. Bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ liet uw echtgenote optekenen dat ze in een kerk in Bartela werd gedoopt (zie Vragenlijst, S. (...), vraag 3.5), terwijl u verklaart dat uw echtgenote tot op heden niet werd gedoopt (zie CGVS, Sh. (...), p. 18).

De redenen van uw bekering blijken bovendien veeleer vaag. Zo is het uitgesloten dat u zich louter onder invloed van uw christelijke bureu uit Bartela liet bekeren. De enige overgebleven reden, met name de opvatting dat het christendom in tegenstelling tot de islam een vreedzame religie is, kan evenmin bijzonder overtuigen. Dergelijke algemene verklaringen komen allerm minst doorleefd over. In de Iraakse context, waarin de islam een prominente rol speelt, is het weinig aannemelijk dat u enkel op basis van daarvan overging tot een bekering en op die manier de cultuur en godsdienst van uw familie de rug toekeerde.

Vervolgens is het merkwaardig dat u vóór uw bekering nooit een kerk had betreden. Dat u zich bij uw eerste kerkbezoek onmiddellijk liet dopen komt bijzonder weinig doorleefd over. Uw echtgenote zou in Irak slechts éénmaal een kerk hebben bezocht. Volgens haar had ze geen tijd om meer naar de kerk te gaan. Dit lijkt evenmin te wijzen op een oprechte bekering tot het christendom.

Daarnaast blijkt uw kennis van de katholieke kerk of de Iraakse kerkgemeenschappen zeer beperkt te zijn. U heeft bijvoorbeeld moeite om toe te lichten tot welke kerkgemeenschap in Irak u behoorde. Aanvankelijk kan u de vraag niet beantwoorden, nadien zegt u dat er in Bartela Assyriërs en Chaldeeuwse wonen. U beweert dat u het meest contact had met Assyriërs, maar dat u zich tot de Chaldeeuwse kerk had bekeerd. Nadien past u uw verklaringen nogmaals aan en beweert u tot de katholieke kerk te behoren (zie CGVS, Sh. (...), p. 4). Dergelijke wisselende verklaringen komen uiteraard niet overtuigend over en laten vermoeden dat u weinig concrete kennis heeft van de christelijke gemeenschappen in Irak. In diezelfde zin is het opmerkelijk dat u niet weet wie de kerkleider is van de Chaldeeuwse kerkgemeenschap. U weet evenmin wie aan het hoofd staat van de katholieke kerk staat. Daarnaast kan u niet uitleggen welke verschillen er bestaan tussen de Assyrische en Chaldeeuwse kerk (zie CGVS, Sh. (...), p. 4, 17-18). Uw echtgenote, die nochtans net als u tot het katholicisme bekeerd is en zich in België bij de katholieke kerk aansloot, blijkt zelfs niet te weten dat ze katholiek is. Meer zelfs, ze herkent het woord niet eens (zie CGVS, S. (...), p. 3). Er mag op zijn minst worden verwacht dat uw echtgenote de naam (her)kent van de kerkgemeenschap waartoe ze naar eigen zeggen behoort. Verder weet uw echtgenote niet bij welke Iraakse kerkgemeenschap jullie zich aansloten. Meer nog, ze weet evenmin welke kerkgemeenschappen er in Bartela waren. Ze kan niet eens zeggen tot welke kerkgemeenschap het buurmeisje behoorde onder wiens invloed ze zich tot het christendom bekeerde. Dergelijke verklaringen vallen bezwaarlijk ernstig te nemen. In dezelfde optiek is het opvallend dat uw echtgenote niet weet welke christelijke talen er in Bartela worden gesproken (zie CGVS, S. (...), p. 3-4). Aangezien jullie beweren Iraakse christenen te zijn, mag worden verwacht dat jullie zicht hebben op de situatie van christenen in (Noord-)Irak. Dat is niet het geval. U beweert vlakaf dat u daar niet van op de hoogte bent, uw echtgenote verklaart op haar beurt dat 'het prima met hen gaat'(zie CGVS, S. (...), p. 8). Dit zijn bijzonder vreemde en weinig doorleefde verklaringen van twee personen die beweren te worden vervolgd omwille van hun christelijk geloof.

Vervolgens blijkt dat uw echtgenote zich bij het invullen van de Verklaring op DVZ (zie Verklaring, Sh. (...), vraag 9, dd. 29/01/2016), als soennitische moslima bekendmaakte, om enkele weken later bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016) te verklaren dat jullie zich reeds in 2013 hadden bekeerd. Ook u liet aanvankelijk onvermeld dat u zich had bekeerd. Zo presenteerde u zich tijdens het invullen van de Verklaring als een nietgelovige moslim van geboorte (zie Verklaring, Sh. (...), vraag 9). Net als uw echtgenote verklaart u vervolgens, bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016), dat u zich tot het christendom had bekeerd. Deze vaststelling, in combinatie met de bovenstaande elementen, onderstrepen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie bekering.

Dat jullie in België naar eigen zeggen wekelijks naar de kerk gaan (zie CGVS, Sh. (...), p. 12) verandert niets aan het ongeloofwaardig karakter van jullie bekering. Dat jullie contact hebben met een Belgische kerkgemeenschap en door hen worden ondersteund (zie Documenten, Parcours croisés) wijst er geenszins op dat jullie zelf vanuit een diepe overtuiging christenen zijn (geworden).

Het CGVS hecht evenmin geloof aan de voorgehouden vrees voor de familie van uw vader die in Bartela woont.

Uit het voorgaande bleek reeds dat u geen zicht biedt op uw werkelijke familiale situatie, dat het niet geloofwaardig is dat u jaren in Bartela heeft gewoond, en dat er geen geloof aan uw bekering kan worden gehecht. Het is dus uitgesloten dat u door een onbekend familielid werd bedreigd omdat u in Bartela een kerk had bezocht. Evenmin is het geloofwaardig dat er sprake was van een familiaal conflict als gevolg van een erfeniskwestie. Jullie lieten de erfeniskwestie trouwens onvermeld bij het invullen van de Vragenlijst van DVZ. Los daarvan is uw asielrelaas bijzonder vaag en inconsistent. Zo weet u niet welk familielid u bedreigde of op welke manier u met hem verwant bent (zie CGVS, Sh. (...), p. 16). Vervolgens is het opmerkelijk dat deze persoon, met wie u nooit enig contact had, u uit het niets herkende als zijnde 'zijn neef'. Daarnaast is het eveneens zeer vreemd dat u voordien jarenlang zonder problemen in Bartela had kunnen wonen. Kortom, uw verklaringen omtrent de erfeniskwestie raken kant noch wal en doen opnieuw ernstig afbreuk aan niet enkel de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees, maar ook aan uw algemene geloofwaardigheid.

Het CGVS hecht evenmin geloof aan de door jullie voorgehouden vrees voor vervolging als gevolg van uw werk voor het Amerikaanse oliebedrijf Global.

U beweert dat u jarenlang in Bartela voor het bedrijf heeft gewerkt (zie CGVS, Sh. (...), p. 10). Uw verblijf in Bartela is ongeloofwaardig, waardoor er twijfels rijzen bij uw tewerkstelling in de regio.

U legt vervolgens allerlei foto's voor waarop u zich met Amerikanen (of westerlingen) in het openbaar begeeft. Deze foto's zeggen echter weinig of niets over het tijdstip en de plaats van uw tewerkstelling. Verder legt u niet het minste begin van bewijs voor betreffende uw jarenlange tewerkstelling in de vorm van officiële documenten van het bedrijf (zie CGVS, Sh. (...), p. 10). Uw verklaringen worden dus niet ondersteund door afdoend begin van bewijs, wat opnieuw voor twijfels zorgt.

Er zijn evenmin redenen om te veronderstellen dat jullie omwille van uw tewerkstelling bij Global worden geveiseerd. U verklaart dat al wie een dag voor de Amerikanen heeft gewerkt, onmiddellijk wordt vermoord (zie CGVS, Sh. (...), p. 18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u jaren als chauffeur voor het bedrijf heeft gewerkt, zonder dat uw werk u ooit in de problemen heeft gebracht (zie CGVS, Sh. (...), p. 18). Evenmin zijn er indicaties dat dit in de toekomst wel het geval zou zijn. U verwijst naar de aanwezigheid van IS in Bartela en verklaart dat zij represailles zullen nemen (zie CGVS, Sh. (...), p. 18). Aangezien uw herkomst uit Bartela ongeloofwaardig is, kan uiteraard geen geloof aan deze vrees worden gehecht.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien jullie verklaringen omtrent jullie levensloop (tot 2011) en de originele identiteitsdocumenten van uw echtgenote, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG),

significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Jullie leggen geen andere stukken voor die iets aan bovenstaande appreciatie kunnen veranderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;.

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing ;

schending van artikel 3 van het EVRM , Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocolen Nrs. 1,4, 6, 7,12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève ;

Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft,

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen . rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCC),1990, 31) alsmede bij de voorbereiding van de beslissing;

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen ms slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.SL, REHSKENS, nr 20.602, 30 september 1980. R.W., 1981-82. 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (Rv.St. SPELEERS, nr 21.037. 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER. nr 21-094. 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, deL 23 februari 1996).. .

Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat terzake ook de zorgvuldigheidsplicht kennelijk geldt bij het nemen van beslissingen. Dat ondermeer het is dat het de Commissaris-Generaal rekening dient te houden met elementen die inherent zijn aan de afkomst of inherent zijn in de samenleving waartoe de betrokkene behoort dit al dan niet voorkomend uit de afkomst alléén. Dat ook element die norrnalerwijze voortkomen, uit de context of specifieke vluchtcontext dienen in kaart gebracht te worden.

Dat tot slot, verzoekende partij de RW vordert zijn persoonlijk geval te beoordelen in het kader van de volheid van rechtsmacht die hem door de wet werd toegekend

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat:

1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De bestreden beslissing is eigenlijk gebaseerd op een heel subjectieve analyse van het dossier en van de situatie ter plaatse die er toe leidde tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten.

Het dossier werd eveneens onderzocht met de "negatieve a priori " van een in Nederland afgewezen asielpcedure, de gelegenheid dat de namen die in Nederland aangegeven werden anders luiden dan de namen in België aangegeven en de gelegenheid dat de identiteitsdocumenten die in huidige Belgische procédure aangevoerd werden als vals werden beschouwd door de Federale Politiediensten.

De raadsman van de verzoekende partij heeft niet voor doel deze elementen te onderschatten.

Zij is echter ook van oordeel dat deze negatieve elementen geen voldoende zwaarwichtige aanwijzingen zijn voor een oppervlakkig onderzoek van de problematiek van het koppel, zeker niet ten aanzien van de labiele , evoluerende en geenszins geregelde problematiek in Irak, ondanks het feit dat sommige regio's thans van Daesh bevrijd worden.

Daesh is één van de problemen in Irak maar is geenszins het enige.

Zelfs in de optiek van een volledige uitschakeling van Daesh, - quod non,- zal er nog in Irak afgerekend worden.

In casu dient tevens te worden vastgesteld dat duidelijk geen rekening gehouden werd met het feit dat zoals reeds onder de feiten opgeworpen werd, de verzoekende partij spontaan op het CGVS aangegeven hebben dat het verhoor op DVZ "chaotisch" verliep, omwile van de hoger uiteengezette omstandigheden : hoog aantal asielzoekers in die periode, snel interview zonder voorlezing *en informatica problemen; Daarnaast hebben verzoekende partij en een "samenvatting " gemaakt van hetgeen zij dachten te moeten voorleggen, zonder echter precies te weten dat zij " alles" doch beknopt degelijk alles moesten voorleggen.

Dat in deze omstandigheden reeds voorzichtig te werlk dient te worden gehandeld om "tegenstrijdheden" uit de verschillende verhoren vast te stellen en uiteraard nog meer om hieruit de ongeloofwaardigheid van het relaas en van de problematiek af te leiden.

De verwerende partij houdt in casu een soort "domino" redenering die in casu niet kan worden gevolgd.

Het CGVS haalt een eerste motivatie uit het dossier dat overhandigd werd door de Nederlandse autoriteiten, waaruit inderdaad vastgesteld kan worden dat verzoekende partij hetzij in België , hetzij in Nederland valse gegevens hebben vermeld wat hun identiteit betreft, welke ook de redenen hiervoor mogen zijn.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat de Nederlandse autoriteiten tot de repatriëring van het koppel overgeing , naar Irak, Erbil.

Dat het dossier van het CGVS echter geen stuk bevat nopens deze repatriëring die in 2010 plaatsvond, daar waar uiteraard redelijk kan worden verwacht dat de autoriteiten uit Nederland , in dit verband ook contact hebben genomen met de Irakeeze autoriteiten vooralleer het koppel op de vliegtuig te zetten, richting ERBIL;

Dat er geen documenten in dit verband voorgelegd worden, daar waar normaal gezien, belangrijke elementen kunnen ingewoimen worden nopens de identiteit van de verzoekende partij en, die thans over geen documenten meer beschikken.

Dat deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing nietig te maken en het dossier naar het CGVS terug te sturen met de aanvraag dat deel uit het dossier voor te leggen en voor zover nodig aan te bragen bij de Nederlandse asielinstanties.

Niet enkel de negatieve elementen uit dit dossier dienen in rekening te worden gebracht, doch degelijk alle elementen.

Dat wat de Arabische mogelijke herkomst van de man, dient te worden vastgesteld dat in casu verzoekende partij niet in de mogelijkheid verkeert deze afkomst te bewijzen.

De man is in Mosul opgebracht bij een tante en is opgegroeid binnen de Koerdische gemeenschap : hij spreekt zich dus uiteraard in SORANI, doch heeft er ook op gewezen dat hij vlot Arabisch sprak.

Het CGVS heeft echter deze taalvaardigheid niet getoetst.

Uit de vergelijking van beide asielaanvragen kan echter reeds worden vastgesteld dat de verzoekende partijen, ondanks inderdaad het bestaan van mogelijke leugens of omissies , één en dezelfde draadlijn volgen wat betreft hun relatie :

Het koppel kwan ontegensprekelijk in 2008 in Nederland toen het nog niet samenleefde en niet getrouwd was, met het relaas dat hun families hun relatie niet aanvaardde en een mogelijk huwelijk uitsloten;

Dat was toen de "kern" van hun relaas en er werden ook geen andere redenen voor hun vlucht aangegeven, welke ook de omstandigheden mogen zijn voor het verzet van beiden gezinnen ten aanzien van de relatie.

Bijna tien jaar nadien dient te worden vastgesteld dat het toenmalige 20 jarig koppeltje thans gehuwd is en ouders zijn geworden van twee meisjes.

Zij stellen beiden dat hun huwelijk steeds niet werd aanvaard doch dat een "verzoening" tussenkwam zodat de man uiteindelijk voor de vrouw diende te "betalen" om de schande te wassen, met het verzoek zich elders te vestigen..

Hiermee is het koppel echter nog niet "welkom" binnen beide gezinnen..

De démarché is op zich niet ongeloofwaardig, welke ook de reden mag of kan zijn van het werkelijke verzet ten aanzien van het huwelijk van partijen.

Het CGVS kijkt enkel naar de reden van het verzet uit, doch bekijkt geenszins de coherente verklaringen van partijen nopens het verdere verloop van hun relatie, daar waar zij echter thans anno 2017 geenszins meer voorhouden gevlucht te zijn uit Irak omwille van hun respectievelijke families.

Zij stellen echter degelijk geen contact meer te hebben met leden van hun gezin en opzich zelf te leven en de vrouw stelt letterlijk dat haar gezin "achterlijk" is, hetgeen reeds heel uitzonderlijk is voor een Koerdische moslim vrouw.

Destemee dat mevrouw geen opvoeding heeft gekregen en volledig analfabeet is...

Indien men echter aanvaardt dat het koppel inderdaad omwille van een om het even welke reden niet aanvaardde lovestory naar Nederland vluchtte en nadien gedwongen naar Irak diende terug te keren en aldaar door de gezinnen verplicht werd zich elders te vestigen, blijkt het normaal en geloofwaardig dat het koppel zich in een Christen dorp ging vestigen, op redelijk afstand van hun families.

Reden waarom het gezin zich in Bartela vestigde : In een Christen dorp waren geen Koerden aanwezig en waren de Arabieren in minderheid, Daesh was toen evenmin aanwezig, en de Christenen waren als vreedzaam aangevoeld. Daar waar de afkomst van de vrouw niet betwist wordt en waar aangevoerd werd dat het probleem voornamelijk bij de familie van de vrouw zat.

Het relaas is noch onredelijk, noch ongeloofwaardig, indien men afstand maakt van de uiteindelijke reden waarom dit huwelijk niet werd aanvaard.

Dat het gezin aldaar vriendschap sloot met de Christen gemeenschap en de Christen gemeenschap die hen onthaalde als een "familie" beschouwt, in een context waar het gezin nergens welkom was, is humaan niet ongeloofwaardig.

Dat de man die reeds niet Moslim praktiserend was , aangetrokken werd dor de religie van deze gemeenschap is evenmin ongeloofwaardig.

Indien de man inderdaad niet precies weet wat voor soort Christen deze gemeenschap telde, hij echter heel goed en simpel uitgelegd heeft hoe hij tot een bekering was gekomen.

Hij keek naar het gedrag van zijn burens in het dagelijkse leven en had ook afkeer ten aanzien van zijn eigen Moslim gemeenschap die hen afkeurde en verworpen had.

De démarché is op zich begrijpelijk en geloofwaardig in het bijzonder in de Irakeze context waar dagelijks gedoodt wordt namens de Islam. P. 17 en 18 verhoor CGVS;

Zoals verzoekende partij het zelf stelt is hij een eenvoudig mag, weinig geleerd of geschoold maar die degelijk beïnvloed wordt door het "voorbeeld".

De bekering is niet ongeloofwaardig in deze context, zelf indien verzoekende partij uiteraard nog veel te leren heeft ivm de religie.

Overwegende dat het CGVS het verblijf van verzoekende partij in Bartela betwijfelt omwille aan het gebrek aan bewijzen hiervan en om de reden dat de verzoekende partij op de dag vanuit zijn vertrek uit BARTELA niet precies wist of op dat ogenblik Mosul al dan niet reeds ingenomen was door de ISIS; Verzoekende partij heeft BARTELA verlaten op 15 juli 2014 verlaten, richting ERBIL.

Op 15.07.2014 was BARTELA nog niet ingenomen hetgeen verzoekende partijen uiteraard ook bevestigd hebben en hetgeen evengoed met de werkelijkheid overeenstemt, zoals blijkt uit de navolgende artikels, die informatie beschaffen zowel nopens de bevrijding van de stad Bartela in oktober 2016 als nopens de periode kort vóór de inname, er tevens op wijzen dat nog in de weken na het vertrek van het gezin, mensen in Bartela bleven verblijven en niet van plan waren te vertrekken, teken dat de informatie in die periode ter plaatse niet zou goed circuleren...

Qui sont les chrétiens d'Irak ?

La communauté des chrétiens d'Irak est composée d'une mosaïque de courants, dont des catholiques en majorité, mais aussi des orthodoxes et des protestants.

Le Monde.fr | 06.08.2014 à 19h11 • Mis à jour le 06.04.2015 à 15h19 | Par Mathilde Damgé

Alwinnéz Vous à partir de 1 € Réagir Ajouter

image: http://s2.lemde.fr/image/2014/08/06/534x267/4467551_3_8e5a_les-chaldeens-qui-representent-la-grande_613be7c82c1460e763722a75c8508e81.jpg

il

Des milliers d'Irakiens chrétiens avant déjà fui l'offensive djihadiste à Mossoul ont été contraints de poursuivre leur exil, rapportait l'Agence France-press mercredi 6 août. Les djihadistes se sont emparés, jeudi 7 août, de Karakoch, la plus grande ville chrétienne d'Irak, près de Mossoul. Ils auraient au préalable attaqué trois villages où les chrétiens avaient trouvé refuge après la prise de contrôle de la grande ville du Nord, il y a deux mois.

Lire le reportage : Les chrétiens de Mossoul racontent leur expulsion, froide et implacable

La prise de Sinjar, située à 50 kilomètres de la frontière syrienne, dimanche, a poussé sur les routes des milliers de personnes, jusqu'à deux cent mille, selon l'Organisation des Nations unies. Une grande majorité d'entre eux est de confession chrétienne. Mais qui sont ces « chrétiens d'Irak » ?

Une mosaïque de courants, de rites et d'influences

La communauté des chrétiens d'Irak est composée d'une mosaïque de courants, des catholiques en majorité, mais aussi des orthodoxes et une minorité de protestants. Gérard-François Dumont, professeur à la Sorbonne, recense une douzaine de dénominations chrétiennes en Irak.

Parmi les catholiques dominent les chaldéens, du nom de l'ancienne région située entre les cours inférieurs de l'Euphrate et du Tigre, la Chaldée. Le rite chaldéen, appelé aussi « syrien oriental », coexiste avec cinq autres rites toujours pratiqués dans la région : latin, alexandrin, arménien, byzantin, et antiochien ou syrien occidental.

Le rite chaldéen est issu de la doctrine nestorienne, émancipée de l'Eglise romaine (il n'est revenu dans le giron du Vatican qu'au XIXe siècle). Considéré comme l'un des plus anciens rites du christianisme, il serait arrivé en Irak avec l'apôtre Thomas, quelques dizaines d'années après la mort de Jésus.

image: http://s1.lemde.fr/image/2014/08/06/534x267/4467553_3_8846_ill-4467553-fc0e-822208_12f05ddefa6a1b4e84ad7aa7a0233a84.jpg

Assyro-chaldéens et zoroastres

Mais les historiens considèrent qu'il s'est vraiment développé au sein de l'empire sassanide — une monarchie qui a régné du IIIe siècle après Jésus-Christ jusqu'au VIIe siècle et la conquête musulmane de la Perse, et dont la religion officielle était le zoroastrisme, monothéisme dont s'est inspirée une autre minorité religieuse aujourd'hui en danger, les yezidis.

« En tant que descendants des Assyro-Chaldéens qui habitaient cette région, les membres des deux principales Eglises chrétiennes (chaldéenne et assyrienne d'Orient) peuvent revendiquer une filiation directe avec la terre de Mésopotamie », détaille Gérard-François Dumont.

A l'époque de sa grandeur (VIIe-XIVe siècles), l'Eglise chaldéenne comptait entre soixante et quatre-vingts millions de membres, établis sur un territoire géographique compris entre Chypre et la Mandchourie.

Les racines chrétiennes du rite chaldéen se croisent avec d'autres influences :

ainsi, en Irak, si la langue syriaque (dérivée de l'araméen, la langue usuelle en Palestine au temps de Jésus) subsiste dans la liturgie, l'arabe prend une place croissante.

Le tournant de l'invasion américaine image:

http://s2.lemde.fr/image/2014/08/06/534x267/4467612_3_56b0_le-cardinal-barbarin-a-kirkouk_5a1e5e4c1f56d281a84bc50c970b062e.jpg

Avant l'invasion américaine de 2003, plus de un million de chrétiens vivaient en Irak, dont plus de six cent mille à Bagdad, siège du patriarcat des chaldéens, soixante mille à Mossoul, mais également dans la ville pétrolière de Kirkouk et dans la cité méridionale de Bassora. Mais en raison des violences meurtrières qui ont secoué le pays depuis dix ans, ils ne sont aujourd'hui pas plus de quatre cent mille sur l'ensemble du territoire.

« En l'absence de chiffres exacts, certains considèrent la ville de Détroit comme la vraie capitale des chrétiens irakiens », explique Inaam Kachachi, journaliste et écrivaine irakienne. Un quart des quatre cent mille assyro-chaldéens exilés aux Etats-Unis vivent dans l'agglomération de Détroit.

Après l'invasion américaine, la communauté a été victime des violences qui ont ensanglanté tout le pays, mais elle a été aussi plus particulièrement associée aux Occidentaux ; les chrétiens ont le quasi-monopole de la vente d'alcool et plusieurs travaillaient comme interprètes avec les forces américaines.

En dix ans, soixante et une églises ont été attaquées et un millier de chrétiens tués. L'attentat le plus sanglant a eu lieu le 31 octobre 2010, lorsque quarante-quatre fidèles et deux prêtres sont morts dans l'attaque de la cathédrale syriaque catholique de Bagdad par la branche irakienne d'Al-Qaida.

Lire (édition abonnés) l'article d'archives : Le massacre de Bagdad accentue le désarroi des chrétiens d'Irak

image: http://s1.lemde.fr/image/2014/07/22/534x0/4461127_5_5052_ill-4461127-3f1_c-nanographix-template-1_5b9855973949c88367a2be1130ab5f36.png

image:

http://s2.lemde.fr/image/2014/03/13/24x24/1100511500_4_73a2_13947265899952-photo_a82313f25b2d35b498f1522a9841_a076.jpg

ÉÉÉiMathilde Damgé

De l'éco, du décryptage et une pincée de data Suivre Aller sur la page de ce journaliste Suivre ce journaliste sur twitter

Les minorités religieuses opprimées

Les chrétiens partagent le sort d'autres minorités religieuses persécutées : les yazidis (issue du zoroastrisme), les shabaks (à dominante chiite), les turcomans.

La ville de Sinjar, prise dimanche par des djihadistes, est un bastion de la minorité yazidie. Kurde et non musulmane, cette communauté est en danger. Djabbar Yawar, secrétaire général du ministère chargé des peshmerga, estime que cinquante mille personnes, réfugiées dans les montagnes, risquent de mourir de faim si aucune aide ne leur est apportée dans les prochaines vingt-quatre heures.

En savoir plus sur http://www.lemonde.fr/les-decodeurs/article/2014/Q8/06/qui-sont-les-chretieris-cf-irak_4467331_4355770.html#rdQiUYpWipgXThkd.99

http://www.lemonde.jGr/les-decodeurs/article/2014/08/06/qui-sont-les-chretiens-d-irak_4467331_4355770.html

Des diihadistes prennent la plus grande ville chrétienne d'Irak

Les combattants de l'Etat islamique sont entrés dans la ville de Karakoch, près de Mossoul et, selon des témoins, ont occupé les églises et enlevé leurs croix.

Le IVJonde.fr avec. AFP et Reuters [07.08.2014 à 10h10 • Mis à jour le 07.08.2014 à 14h36 image:

http://s2.lemde.fr/image/2014/08/07/534x267/4467856_3_9a66_des-habitants-de-la-ville-de-sinjar-a-l-ouest_d13c5ca3544c9e785ce7d726622d76cb.jpg

Des diihadistes de l'Etat islamique (Eh se sont emparés. îeudi 7 août de Karakoch. la plus grande ville chrétienne d'Irak, près de Mossoul. Ils ont également pris le contrôle sur des zones alentour abandonnées dans la nuit de mercredi à jeudi par les forces kurdes.

« Les villes de Karakoch, Tel Kaif, Bartella et Karamlech ont été vidées de leurs habitants et sont maintenant sous le contrôle des insurgés », a affirmé Mgr Joseph Thomas, archevêque chaldéen de Kirkouk et Souleimaniyeh.

Lire le décryptage : Qui sont les chrétiens d'Irak ?

» Voir notre carte des villes irakiennes prises par l'Etat islamique :

« LES ÉGLISES SONT OCCUPÉES »

Des dizaines de milliers d'habitants de la région ont dû prendre la fuite pour échapper aux violences. « C'est une catastrophe, une situation tragique », a déclaré Mar Joseph Thomas.

Le patriarche chaldéen Louis Sako évoque pour sa part le chiffre de 100 000 chrétiens contraints à fuir les violences et affirme que, dans les villes aux mains des djihadistes, « les églises sont occupées, leurs croix ont été enlevées ». Plus de 1 500 manuscrits ont aussi été brûlés, selon lui.

Lire aussi : Le témoignage d'une chrétienne : « L'Irak est en train de se suicider »

Karakoch est une ville entièrement chrétienne située entre Mossoul, la principale ville tenue par l'EI en Irak, et Erbil, la capitale de la région autonome du Kurdistan. Elle compte habituellement 50 000 habitants, mais avait récemment accueilli nombre de chrétiens chassés de Mossoul.

Dans cette dernière ville, les diihadistes avaient en effet lancé à la mi-juillet un ultimatum aux chrétiens : soit ils se convertissaient à l'islam, soit ils payaient un impôt spécial, la dy/zya, ou ils avaient quelques heures pour fuir la ville. S'ils ne répondaient pas à cet ultimatum, ils seraient tués « parle glaive ». Au total, 35 000 chrétiens étaient présents à Mossoul avant le début de l'offensive des djihadistes. Selon le patriarche de l'Eglise catholique chaldéenne, tous ou presque ont quitté la ville.

VISAS D'ASILE

Msr Louis Sako a exhorté la communauté internationale à agir, redoutant un « génocide » ;

« Aujourd'hui, nous lançons un appel avec beaucoup de douleur et de tristesse, au conseil de sécurité de l'ONU, à l'Union européenne et aux organisations humanitaires> pour qu'ils aident ces gens en danger de mort. »

Face à l'urgence de la situation, la France avait annoncé être prête à accorder l'asile en France aux chrétiens d'Orient. Jeudi, onze membres d'une même famille, parents de l'archevêque de Mossoul enlevé et assassiné en 2008, ont bénéficié pour la première fois depuis le début de la crise irakienne d'un visa d'asile. Arrivés à l'aéroport de Roissy, ils ont expliqué qu'« une chasse aux chrétiens a été lancée » à Mossoul.

Avant l'invasion américaine de 2003, plus d'un million de chrétiens vivaient en Irak, dont plus de 600 000 à Bagdad. Mais, en raison des violences meurtrières qui ont secoué le pays depuis dix ans, ils ne sont aujourd'hui pas plus de 400 000 sur l'ensemble du territoire.

Lire aussi : En Irak, moitié moins de chrétiens qu'il y a vingt ans LA COMMUNAUTÉ YAZIDIE MENACÉE

Menés par l'Etat islamique, qui était déjà bien implanté en Syrie, des insurgés sunnites ont lancé en juin une offensive fulgurante dans le nord et l'ouest de l'Irak, s'emparant de vastes pans de territoire essentiellement sunnite. A la faveur de la déroute de l'armée, les forces kurdes, de loin les mieux entraînées et organisées du pays, ont pris position hors de leurs frontières officielles, élargissant officieusement le Kurdistan de 40 %. Mais depuis fin juillet, les peshmergas reculent inexorablement dans la province de Ninive, dont Mossoul est la capitale.

Parmi les plus récentes conquêtes de l'EI figure la région de Sinjar, bastion de la minorité yazidie, une communauté kurdophone pré-islamique considérée par les djihadistes comme « adoratrice du diable ». Des dizaines de milliers de personnes ont fui dans la panique et se retrouvent piégés, sans eau ni nourriture, dans les montagnes désertiques environnantes. D'autres tentent de fuir vers la Turquie.

Lire aussi : Le calvaire des yazidis irakiens chassés par les djihadistes de l'Etat islamique

En savoir plus sur http://www.lemonde.fr/proche-orient/article/2014/08/07/des-diihadistes-prennent-la-plus-grande-ville-chretienne-d-irak_4467843_3218.html#zsf9zCd2iurlgsi.99

http://www.lemonde.fr/proche-orient/article/2014/08/07/des-djihadistes-prennent-1a-plus-grande-ville-chretienne-d-irak_4467843_3218.html

Irak : le village chrétien de Bartella a été libéré L'offensive de l'armée irakienne se poursuit en direction de Mossoul. Ces dernières heures, plusieurs villages longtemps peuplés par une importante communauté chrétienne d'Orient sont au cœur des combats. C'est le cas du village de Bartella.

France 2

Franceinfo

Mis à jour le 22/10/2016 116:43, publié le 22/10/2016 115:05

4 6 PARTAGES

LA NEWSLETTER ÀCTUNous la préparons pour vous chaque matin

La commune de Bartella en Irak est au cœur des combats. Les cloches sonnent à nouveau dans ce village chrétien situé à une vingtaine de kilomètres de Mossoul (Irak). Les soldats irakiens ont découvert l'église pillée, la nef incendiée. Au sol, les bibles ont été déchirées.

Une ville libérée, mais entièrement vide Les forces spéciales irakiennes sont en train de libérer un village entièrement vide. La population chrétienne avait fui à l'arrivée des islamistes de Daech en 2014. Un drapeau irakien flotte à nouveau.

"Nous avons libéré la ville, mais il faut maintenant fouiller chaque maison, pour être sûr qu'il ne reste pas de combattants de Daech cachés à l'intérieur", déclare un des soldats. Les forces spéciales avancent prudemment et les pièges laissés par Daech sont nombreux. Aujourd'hui, personne ne peut dire si ce village de Bartella se reconstruira et si les 30 000 chrétiens qui vivaient ici reviendront un jour.

http://www.francetvinfo.fr/monde/proche-orient/irak-la-ville-chretienne-de-bartella-a-ete-liberee_884835.html

Irak : dans Bartella, première ville chrétienne libérée

>International|De nos envoyés spéciaux en Irak, Frédéric Gerschel (textes) et Philippe de Poulpiquet|23 octobre 2016,7h00 | MAJ : 23 octobre 2016,23h25|4

Bartella (Irak), hier. La ville est en partie libérée. Des membres des forces spéciales irakiennes font le V de la victoire.

PHILIPPE DE POULPIQUET À BARTELLA (IRAK)

De nos envoyés spéciaux en Irak, Frédéric Gerschel (textes) et Philippe de Poulpiquet InternationalBartellaGoldenDivisionEllrakchrétiens

Eglises saccagées, rues minées : nos reporters sont entrés dans cette importante cité en partie reconquise par les forces spéciales irakiennes et la coalition internationale.

La cloche du prieuré sonne à toute volée, tandis que les militaires irakiens de la Golden Division, les forces spéciales venues de Bagdad habillées tout en noir, font le V de la victoire en dansant sur leurs blindés. C'est la plus grosse prise de la coalition internationale depuis le début de l'offensive lancée cette semaine : sur la dangereuse route de Mossoul, la ville chrétienne de Bartella, 27 000 habitants, est — partiellement — tombée.

Pour s'y rendre, il faut franchir plusieurs checkpoints depuis le camp de Khazir, rouler avec prudence derrière des véhicules militaires et ne pas s'écarter des quelques rues sécurisées par les soldats.

C © www.leparisien.fr,'pjii'.iuc-jdr-rs tveila prcsiero vit- di'tie'-ra ifbe'ee 23 10 2C1£ 62*tl548php

•:j Applications Ri {1437 ncn lus) - dot- || Actualités j CCE Q BAJ-Demandes Q NAS Q 4NQLQ-Tapis ccr>' O (3504 non lus) - dot"- Q

11sur12 M

EN IMAGES. Irak : la libération de la ville chrétienne de Bartella

LANCER LE DIAPORAMA

(...)

EN IMAGES. Irak : 1a

libération de la ville chrétienne de Bartella

Sarteiia {Irak}, le 22 octobre 2016. Les cloches sonnent à nouveau dans ce village chrétien situé à une vingtaine de kilomètres de Mossouî (Irak), tes soldats irakiens ont découvert l'église pillée, ia nef incendiée. Au soi, les bibles et livres de prière ont été déchirés.

LP/Philippe de Poulpiquet

« Les combats sont très durs, nous avons perdu beaucoup d'hommes dans des attaques à la voiture-suicide. Il reste encore des djihadistes dans la ville et des mines un peu partout. Faites attention où vous mettez les pieds », conseille un officier de la Golden Division alors que les bombardements se poursuivent dans un autre quartier. On marche sur les douilles de mitrailleuses, les gravats en béton et les éclats de verres. La plupart des habitations ont été détruites. Sur les murs, on peut lire des inscriptions en arabe tracées en noir par les miliciens de l'EI (Etat islamique). Les maisons appartenant aux musulmans étaient signalées pour qu'on ne les touche pas. Celles des chrétiens sont siglées du N (pour nazaréen), parfois accompagné de cette mention : « Propriété de l'Etat islamique. »

Au-dessus du clocher de l'église, la croix a été détruite au marteau. L'édifice religieux a été saccagé, des bibles jonchent le sol et un obus a frappé un des murs d'enceinte. Mais les dégâts sont tout de même moins importants que ce que certains auraient pu imaginer. Le lieu de culte n'a été ni brûlé ni endommagé de façon irréparable.

Certains bâtiments sont presque intacts, en tout cas vus de l'extérieur.

Crédit : LP/Philippe de Poulpiquet

Une poignée d'habitants se risque à venir récupérer quelques affaires

« C'est un énorme soulagement et un grand jour pour la communauté chrétienne, cela dépasse tous mes rêves de pouvoir marcher ici après deux ans de souffrance », se réjouit Khalis, ex-député au Parlement irakien et figure locale de la communauté catholique. Un soldat de la Golden Division a récupéré un crucifix en bois pour le mettre dans son blindé, un autre brandit un calendrier chrétien comme un trophée de guerre. Alors que des déflagrations retentissent à intervalles réguliers, une poignée d'habitants ont bravé les risques pour tenter de récupérer quelques affaires. Dans leurs camionnettes bringuebalantes, ils chargent à la va-vite des matelas, des couvertures, quelques meubles et un peu de vaisselle avant de repartir sans tarder à l'arrière du front.

« Un tiers des habitants reviendront, un tiers ne voudront plus jamais mettre les pieds ici, un tiers hésiteront et attendront de voir », pronostique Taoufils, venu d'Erbil, la capitale du Kurdistan.

Après Bartella, les forces spéciales irakiennes ont reçu pour mission de libérer deux autres localités chrétiennes.

Karameles, mais surtout Qaraqosh, 50 000 habitants, et une multitude de clochers. Hier soir, les combats faisaient rage dans cette ville située tout près des antiques cités assyriennes de Ninive et de Nimrod.

VIDEO. Au coeur de la bataille pour Mossoul : la riposte de Daech

VIDEO. Mossoul sous les fumées de Daech

VIDEO. Sur le front de Mossoul avec les peshmergas

Le Parisien

<http://www.leparisien.fr/politique/dans-bartella-preniere-viHe-chretienne-liberee-23-10-2016-6241548.php>

Uit deze informatie volgt dat zelf de herovering van Mossul, de intrekking van Daesh, geen definitieve oplossing zal bieden.

In-depth

Beyond Mosul: Iraq's longcr-term obstacles to peace

Cet article fait partie de notre dossier sur le su jet. Voir toute la couverture

Aussi disponible en English

Reportage

Migration

Un retour difficile pour les chrétiens d'Irak

Tom Westcott Journaliste indépendant basé en Libye et contributeur régulier d'IRIN

ERBIL, 23 décembre 2016

Assis à la terrasse d'un café à Erbil, Ammar fume une cigarette après l'autre en dépit de sa toux sèche. « Je ne retournerai jamais à Mossoul, même lorsque l'EI sera vaincu », promet-il. « Mossoul a été ruiné à tout jamais pour moi et pour ma famille. »

Ce père de trois enfants de 47 ans se souvient de la nuit d'août 2014 où, à peine 24 heures avant que l'État islamique (EI) autoproclamé prenne le contrôle de la ville, il a entassé sa famille dans la voiture et fui vers l'enclave d'Ainkawa, à Erbil, où plus de 50 000 chrétiens comme lui ont cherché refuge.

« Nous avons été fouillés à un poste de contrôle de l'EI. Ils ont tout pris, même les boucles d'oreille de ma fille », a-t-il dit à IRIN. « Mon épouse avait très peur qu'ils s'emparent de nos filles. Elle était incapable d'arrêter de trembler,

même après. Lorsque nous sommes arrivés à Erbil, nous avons seulement la voiture et un téléphone portable que j'avais caché dans ma chaussette. »

Quelques mois plus tard, l'épouse d'Ammar, profondément traumatisée, a eu une attaque qui l'a laissée partiellement paralysée. Le paracétamol est le seul médicament qu'Ammar a les moyens de lui acheter.

« À Mossoul, j'avais tout : une entreprise prospère - je fabriquais des enseignes pour les commerces - une maison, deux voitures et un atelier. Tout est détruit maintenant. J'ai tout perdu en un instant, comme ça », raconte Ammar en claquant des doigts.

Des résidents en visite ont placé les objets de culte qu'ils ont réussi à récupérer sur l'autel calciné de l'église de Qaraqosh.

Il faudra sans doute attendre plusieurs mois avant que la ville de Mossoul elle-même soit libérée, mais, dans la période précédant l'offensive sur la ville, les forces armées irakiennes ont repris le contrôle de nombreuses zones

périphériques, y compris de plusieurs villes chrétiennes.

Or, les prêtres et leurs anciens paroissiens n'ont plus grand-chose là-bas. Les combattants de l'EI se sont livrés à une destruction généralisée et impitoyable : ils ont profané des églises, pillé des cimetières et incendié des maisons.

Nombre des chrétiens d'Irak assiégés - une population qui oscille aujourd'hui entre 300 000 et 400 000, contre 1.3 million il y a 20 ans - ont encore trop peur pour envisager de retourner chez eux.

« Nous avons tout perdu. Il n'y a pas d'avenir pour les chrétiens en Irak », a dit Ammar. « Je pense à la mort et je me dis que ça serait mieux que notre situation actuelle. »

Des églises en ruine et des vies brisées

Tout le monde ne ressent pas la même chose qu'Ammar.

À Bartella, un village majoritairement chrétien situé dans les faubourgs est de Mossoul, deux policiers militaires circulent dans le chœur d'une église en ruine. Les murs sont noircis par la fumée et les bancs ont été brisés.

« Lorsque j'ai mis le pied dans cette église après la libération, j'ai ressenti une joie incroyable, indescriptible », a dit le sergent Michael Polios, l'un des deux seuls chrétiens de l'unité de police militaire irakienne chargée de sécuriser le village. « C'était un peu comme si nous vivions Noël et le jour de l'An en même temps. Je ressens [maintenant] une profonde douleur dans mon cœur à cause de ce qui s'est passé ici, mais je crois que nous pouvons reconstruire ce qui a été brisé. »

L'EI a pris le contrôle de Bartella à la mi-2014, forçant ses habitants chrétiens - environ 70 pour cent des quelque 20 000 résidents - à fuir. Les combattants ont tout saccagé : ils ont décapité des statues, incendié des églises, pillé des sépultures et fouillé les corps poussiéreux pour récupérer des bagues de mariage ou des colliers en or et détruit toutes les maisons appartenant à des chrétiens.

« Nous étions parmi les derniers à partir, mais nous avons toujours su que nous reviendrions », a expliqué M. Polios.

« Nous sommes les enfants de cette terre : nous vivons ici depuis plusieurs siècles. Avant, nous cohabitons en paix les uns avec les autres, mais la radicalisation islamiste a mis fin à cette harmonie. L'EI voulait nous convertir ou nous pousser à partir, mais nous n'avons pas cédé et nous ne céderons pas. »

Il a dit que son collègue, Milad Saed - l'autre chrétien qui sert à Bartella- et lui avaient insisté pour être stationnés là parce qu'ils croient tous deux qu'il est important de maintenir une présence chrétienne dans la ville.

Après la libération de la ville, des membres des Unités de protection de la plaine de Ninive (Niveneh Plain Protection Units), une milice chrétienne qui a participé aux combats, ont fabriqué une croix de fortune et l'ont installée sur le toit de l'une des églises locales.

Malgré ce symbolisme triomphant, M. Polios dit que de nombreux civils savent que leur maison a été détruite ou truffée de pièges et qu'ils ont peur de ne pas pouvoir rentrer chez eux.

« Ils ont désormais de la difficulté à imaginer un avenir pour eux ici. Et ils ont peur, évidemment. »

M. Polios est déterminé à changer cette perception : « Il est crucial pour nous d'être ici pour aider les membres de notre communauté qui reviennent visiter à se sentir à l'aise et confiants. »

Des retours retardés La libération des districts chrétiens a permis à certaines personnes de revenir sur place pour constater les dommages infligés à leur maison, leur commerce et leurs terres. Il n'est cependant pas encore réaliste de rentrer pour de bon, car les restes explosifs de guerre n'ont pas encore été enlevés dans la plupart des zones.

Qaraqosh - qui était auparavant plus grande ville chrétienne d'Irak - se trouve à 30 kilomètres au sud-est de Mossoul.

Elle a été libérée au début du mois d'octobre.

En savoir pluS

Les forces locales chargées de sécuriser la ville espèrent que les habitants commenceront à rentrer chez eux en janvier.

A cause de l'EI, de nombreux chrétiens déplacés d'Irak se méfient désormais de leurs anciens voisins musulmans. La présence de policiers chrétiens dans la région ne les rassure pas suffisamment pour qu'ils envisagent de rentrer chez eux.

Un habitant déplacé visite sa maison à Qaraqosh.

« Nous n'y retournerons pas. Nous ne sommes pas en sécurité au milieu des musulmans. Je ne leur fais plus confiance », a dit Neama, une dentiste de 26 ans qui vit maintenant à Erbil.

« Ils nous ont attaqués par le passé et ils nous attaqueront encore à l'avenir. La prochaine fois, lorsqu'ils s'en prendront aux chrétiens, ce ne sera pas sous le nom de l'EI, ce sera sous un autre nom. Avant, c'était Al-Qaida, puis l'EI. Le nom sera différent la prochaine fois, mais ce sera toujours la même chose. »

Les chrétiens ne sont cependant pas les seuls à ne pas pouvoir rentrer chez eux ou à souffrir dans la situation incertaine qui règne post-EI.

Neama craint les musulmans sunnites. Or, ces derniers forment aussi une minorité en Irak, même s'ils représentent la majorité des trois millions de déplacés irakiens. Nombreux sont ceux qui ont vécu sous la mainmise de l'EI et qui ont maintenant l'impression d'être injustement accusés de tous les maux du pays et d'être maintenus loin de leur foyer.

Lire aussi : Au-delà de Mossoul : les bombes à retardement des déplacés et de la religion en Irak

Mais Neama s'inquiète que la situation des plus petites minorités d'Irak continue de se détériorer. Comme de nombreux autres, elle et sa famille ne voient plus d'avenir pour les chrétiens en Irak et espèrent avoir la possibilité de demander l'asile en Europe.

Depuis la libération, certains membres de la famille de Neama sont retournés à Qaraqosh, mais seulement pour évaluer les dommages et voir s'ils pouvaient récupérer certaines de leurs possessions.

Selon sa grand-mère Sarah, 82 ans, les cinq maisons appartenant à la famille élargie ont toutes été pillées et quatre d'entre elles ont été incendiées. « Nous sommes partis si soudainement que nous n'avons rien pu prendre avec nous »,

a-t-elle expliqué. « Je suis retournée là-bas avec mon fils pour constater les dégâts. J'ai cherché mes vêtements traditionnels, mais je ne les ai même pas trouvés. Tout a disparu. »

Selon le Père George Jahola, un prêtre de la ville, environ un tiers des 50 000 habitants de Qaraqosh ont quitté l'Irak depuis 2014 et demandé l'asile dans d'autres pays. Certains se sont réfugiés dans les pays voisins - la Jordanie, le Liban et la Turquie -, mais d'autres ont fui aussi loin que l'Australie et le Canada.

« Depuis la libération, nous pouvons voir l'ampleur de la destruction. Je ne pense pas qu'ils reviendront », a-t-il dit à IRIN, ajoutant que cela menaçait l'existence même de la chrétienté en Irak, où est pourtant établie l'une des plus vieilles communautés chrétiennes au monde.

Espoir perdu

Ammar, le fabricant d'enseignes, a tenté par tous les moyens de se bâtir une nouvelle vie à Erbil.

Il a démarré une petite entreprise, mais le moment était mal choisi : le gouvernement régional semi-autonome du Kurdistan a subi un effondrement financier qui a entraîné l'arrêt de la majorité des projets de construction de la ville.

Ammar a dû fermer son commerce.

Lorsqu'il admet avoir récemment vendu sa bague de mariage - la seule possession de valeur qu'il lui restait - pour payer les études universitaires de ses filles, ses yeux enfoncés dans son visage buriné se remplissent de larmes.

« Ce manteau m'a été donné par l'église. Cette chemise et ces pantalons aussi », a-t-il dit en tirant sur ses vêtements. Il est reconnaissant, mais il a de la difficulté à accepter de dépendre de la charité après toute une vie de dur labeur.

Il continue d'insister sur le fait qu'il ne retournera pas à Mossoul.

Un policier militaire chrétien évalue les dommages infligés à l'église de Qaraqosh.

M. Polios, le policier qui veille sur Bartella, admet que ceux qui restent dans le pays craignent de faire l'objet d'autres persécutions et qu'il est difficile de rebâtir la confiance des chrétiens envers leurs voisins musulmans. De nombreux chrétiens ont en effet l'impression d'avoir été trahis.

La détermination de M. Polios est cependant inébranlable.

« Nous ne voulons pas d'un exode. Nous voulons rester sur nos terres et cela devrait être notre droit fondamental », a-t-il dit. « Mais il faut que nous puissions offrir une situation sûre et un avenir à notre peuple - cela est absolument essentiel. »

(PHOTO DE COUVERTURE : Des policiers militaires errent entre les murs calcinés de la plus grande église d'Irak, à Qaraqosh. Tom Westcott/ERIN)

tw/as/ag-gd/amz

<https://www.iriimews.org/jB/-reportage/2016/12/23/un-retour-difficile-poir-les-chr%C3%A9tiens-d%E2%80%99irak>

Hieruit kan worden afgeleid dat op 21.07.2014 Bartela nog niet ingenomen was.

La persécution des chrétiens d'Irak s'apparente à un « crime contre l'humanité »

- Par Edouard de Mareschal
- Mis à jour le 21/07/2014 à 19:02
- Publié le 21/07/2014 à 14:43
- E-mail

VIDÉO - Le secrétaire général de l'ONU Ban Ki-Moon dénonce la « persécution systématique » des minorités par l'Etat islamique, qui a chassé les derniers chrétiens de Mossoul après un ultimatum expiré samedi.

En Irak, les actes commis par l'Etat islamique peuvent être considérés comme un « crime contre l'humanité ». Ce sont les termes employés dimanche par le secrétaire général de l'ONU Ban Ki-Moon, qui a « condamné de la manière la plus ferme possible la persécution systématique des minorités en Irak par l'Etat islamique (EI) et les groupes armés qui lui sont liés ».

Ban Ki-Moon est « particulièrement troublé » par les informations qui filtrent sur le traitement réservé aux chrétiens de Mossoul. Ce lundi, la France a dénoncé « les menaces intolérables » de l'EI à leur encontre. « Il s'agit d'une nouvelle illustration de la véritable nature de cette organisation terroriste », a déclaré le porte-parole du Quai d'Orsay Romain Nadal. Les insurgés ont lancé vendredi un ultimatum donnant quelques heures aux familles chrétiennes pour quitter les lieux. « Le Daech (Etat islamique, NDLR) a pris leur argent, leurs voitures et tous leurs effets personnels, avant de leur demander de quitter la ville sur le champ », raconte au Figaro un prêtre actuellement basé à Bartella, situé à 35 kilomètres au Nord de Mossoul. Dans des messages diffusés vendredi par haut-parleurs, les djihadistes ont appelé les chrétiens à se convertir à l'islam, payer une taxe spéciale ou quitter la ville, sous peine d'être exécutés. Les maisons chrétiennes ont été marquées d'un « N » comme « nazaréen », terme péjoratif par lequel les insurgés désignent les chrétiens. « Ils marquaient aussi l'inscription :

'cette maison est la propriété du Daech' », poursuit le prêtre. Avant l'offensive djihadiste, il y avait 35.000 chrétiens à Mossoul, selon les estimations du patriarche chaldéen Louis Sako. Mais en prenant la contrôle de la ville, les insurgés ont mis fin à 1600 ans de présence chrétienne.

« Pourquoi l'ONU ne s'interpose-t-elle pas à Mossoul ? »

Les chiites subissent également des persécutions, comme d'autres minorités. Plus de 200 Turkmènes, Shabaks et Yézidis ont été enlevés par l'EI, qui en a tué au moins onze depuis la prise de la ville en juin dernier, selon Human Rights Watch. L'EI a aussi enlevé deux nonnes et trois orphelins chrétiens le 29

juin, et les a retenus en otage pendant 15 jours. Ces exactions poussent des centaines de familles à fuir Mossoul. Dimanche matin, au moins 400 familles avaient rejoint Dohuk et Erbil dans le Nord du pays, selon l'ONU. Mais l'organisation attend encore 700 familles supplémentaires à Erbil où elle met en place une aide humanitaire d'urgence en collaboration avec le gouvernement autonome kurde. «Beaucoup de familles se sont aussi réfugiées à Qaraqosh, Alsqosh, Karemlesh ou Tall Kayf, explique au Figaro le prêtre basé à Bartella. Mais nous ne sommes pas en sécurité.

Nous vivons dans la peur que le Daech vienne jusqu'ici. Pourquoi la communauté internationale ne réagit-elle pas? Pourquoi les soldats de l'ONU ne s'interposent-ils pas pour nous protéger? Nous sommes en grand danger.»

Plusieurs initiatives émergent par ailleurs sur les réseaux sociaux pour sensibiliser le public à leur sort. Ces dernières heures, de nombreuses personnes postent des photos où ils posent à visage découvert avec l'inscription:

«Je suis un Irakien, je suis un Chrétien.»

<http://www.lefigaro.fr/international/2014/07/21/01003-20140721ARTFIG00175-la-persecution-des-chretiens-d-irak-s-apparente-a-un-crime-contre-l-humanite.plip>

ACTUALITÉS

Ces chrétiens d'Irak qui choisissent de ne pas fuir malgré la progression des djihadistes 26/06/2014 13:26 CEST | Actualisé 05/10/2016 15:02 CEST

• Sophia Jones Correspondante du Huffington Post au Proche-Orient

AFP

REPORTAGE - Mounir Behram est à table pour un déjeuner en famille, juste en face d'une église catholique de Bartella, tranquille bourgade du nord de l'Irak. Mounir est un garde armé chargé de la protection de l'église, un travail qui, d'ordinaire, est plutôt facile. Mais avec la prise de Mossoul -la deuxième plus grande ville du pays située à une vingtaine de kilomètres- par des extrémistes sunnites qui ont tendance de s'en prendre à tous ceux qui ne partagent pas leur vision de l'Islam. Mounir Behram craint qu'ils n'envahissent sa ville largement chrétienne.

Son épouse, Sabiha, tente du mieux qu'elle peut de calmer ses craintes avec une attitude calme et un bon bol chaud d'orge accompagné de légumes. "Ce sont nos anges gardiens", dit-elle doucement en pointant vers une toile défraîchie de la Cène accrochée au-dessus de la table.

"Nous resterons ici", ajoute-t-elle, "nous sommes chez nous".

Mounir fait oui de la tête et ajoute "Où irions-nous?"

Les ancêtres assyriens du couple habitent cette ville de 30.000 âmes et sa région depuis les temps bibliques.

Depuis une décennie, Sabiha a été témoin du départ de nombreuses familles qui désiraient échapper aux combats entre les insurgés et les troupes étrangères, ainsi que les attaques de plus en plus nombreuses dirigées contre les chrétiens. Cet exode est de plus en plus évident depuis quelques semaines depuis que les locaux ont vu les militants associés à l'État islamique en Irak et au Levant (EIL). ce groupe extrémiste sunnite qui a pris le contrôle de près d'une douzaine de villes irakiennes depuis la mi-juin, déclenchant des combats sectaires et tuant militaires et civils irakiens au passage.

Depuis que la police a fui la ville à l'approche des insurgés, les habitants ne peuvent plus compter que sur une force de quelque 600 habitants chrétiens et les Peshmergas, les forces kurdes, pour les protéger. Mais cette protection semble bien dérisoire face aux insurgés armés et bien entraînés.

Lire aussi : BLOG - Les nouvelles armées du chaos Mais malgré la réputation brutale de l'EIL, Sabiha affirme qu'elle n'ira nulle part; sa foi lui donne le courage de rester. De nombreux chrétiens de Bartella partagent sa détermination, mais d'autres fuient à la première occasion qui se présente, à l'instar des centaines de milliers d'Irakiens déplacés en juin.

"Nous défendrons nos églises", poursuit Sabiha. "Nos jeunes nous protégeront."

Sabiha, comme bien des chrétiens, s'accroche à l'espoir que l'État islamique en Irak et au Levant fera preuve de plus d'indulgence envers les chrétiens irakiens et les autres groupes minoritaires -qui représentaient environ 3% de la population dans l'Irak d'avant-guerre, probablement moins aujourd'hui- qu'ils ne l'ont fait en Syrie.

"Même s'ils décident de venir ici, c'est très difficile de partir", explique un leader religieux de cette communauté chrétienne qui demande que l'on protège son identité et son titre par peur de représailles.

"Où irais-je? Si je pars, je vais devoir vivre dans une tente de réfugiés."

"Nous sommes inquiets, bien entendu, mais les forces kurdes sont là", ajoute-t-il en faisant référence aux Peshmergas. "Ils vont nous protéger."

Mouad Gorgis, un commerçant chrétien dont la famille habite à Bartella d'aussi loin qu'il puisse se souvenir, partage ce sentiment. "Je ne comprends pas comment l'EIL peut faire une chose pareille", déplore-t-il tandis qu'un ventilateur rouillé tourne au plafond de son magasin de petits articles de base. Des citoyens, chrétiens comme musulmans, passent devant son étal et le saluent. "Nous sommes en

2014, après tout. De bons musulmans ne feraient pas une chose pareille. Je n'ai aucune idée où ils ont bien pu prendre ces idées étranges qu'ils mettent de l'avant. Je ne bougerai pas d'ici même s'ils menacent de me tuer."

Pourtant, Gorgis, comme bien des résidents de Bartella, déplore le fait que la vie dans cette petite ville devient insoutenable. Nombreux sont ceux qui croient que l'EIL est responsable des récentes pannes d'électricité et d'eau courante, puisque ces ressources dépendent de Mossoul. L'éclairage est très intermittent dans la plupart des demeures de la ville et certaines églises ont interrompu certains programmes religieux tels que l'école du dimanche pour des raisons de sécurité. Nombreuses sont les personnes qui comparent l'atmosphère actuelle à celle d'il y a quelques années, alors que des voitures piégées explosaient ci et là.

Mazin Said Shaba est un chrétien qui a fui la violence à Bagdad en 2006 pour s'établir à Bartella. Il affirme qu'à la première occasion qu'il a de fuir l'Irak, il le fera. Il avait choisi de s'établir à Bartella, car il croyait qu'il y serait plus sûr, vu la majorité chrétienne de la ville. Il craint désormais que ce soit précisément cela qui mette la ville en grave danger.

Nous croisons un homme nommé Wa'ad sur une des artères principales de Bartella. Wa'ad est un musulman shabak, une minorité irakienne dont la plupart des membres sont chiites, et il nous explique que, tout comme les chrétiens, il a très peur des extrémistes sunnites. "Il n'y a pas que les chrétiens qui craignent l'État islamique en Irak et au Levant", nous confie-t-il, un long couteau de boucherie attaché à son pantalon. "L'EIL attaque tout le monde. Ils ont tué mon oncle à Mossoul, simplement parce qu'il faisait partie d'une minorité."

Wa'ad est demeuré à Bartella pour le travail, mais il a envoyé toute sa famille se réfugier à Erbil, une ville fortifiée située à un peu plus de 70 kilomètres à l'est. Il ne voulait pas que sa famille connaisse le même sort que celui de son oncle.

Lire aussi : Chiïtes/Sunnites, la ligne de fracture qui rebat les cartes

Cette peur, Sabiha et Mounir la partagent au sujet de leur fille, malgré leur insistance à demeurer à Bartella, car leurs racines sont ici. "Les prêtres nous disent de rester, mais leurs propres familles ont déjà quitté la ville", raconte Shaba, qui a lui-même deux jeunes garçons. "Lorsque je m'endors le soir, je ne me sens pas en sécurité.

Personne ne sait ce que demain nous réserve."

Dans la cuisine familiale, Mounir pose le regard sur sa fille. Elle a un regard chaleureux, les épaules dénudées où tombent librement de longs cheveux, entourant un pendentif en forme de croix à son cou. L'idée que l'État islamique en Irak et au Levant puisse l'obliger à se couvrir et à abandonner sa foi le ronge. "Notre fille veut partir", déplore-t-il. "Elle nous dit: "si vous voulez mourir ici, grand bien vous fasse. Moi, je veux vivre.""

http://www.hufiBngtonpost.fr/2014/06/26/chretiens-irak-djihadistes_n_5532364.html

De Iraakse kontekst is complex en geenszins stabiel en binnen dit kontekst schrijft zich nog de persoonlijke problematiek van het gezin, waarmee in casu geen rekening gehouden werd.

De stelling en analyse van het CGVS kan geenszins worden gevold.

De beslissing dient minstens te worden vernietigd

Dat allerminstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend;"

2.2. Stukken

De verzoekende partijen maken geen bijkomende bewijsstukken over.

Met een aanvullende nota van 3 mei 2018 ligt de verwerende partij de volgende stukken neer:

- COI Focus Irak: de veiligheidssituatie in de Koerdische autonome regio van 14 maart 2018;
- COI Focus Irak: de bereikbaarheid van de Koerdische autonome regio via de lucht van 13 april 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.3. Vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissingen komen de verzoekers niet in aanmerking voor de vluchtelingstatus op grond van de volgende overwegingen:

(i.) Het IND-dossier van verzoekers echtgenote ondergraaft de geloofwaardigheid van hun asielmotieven. Verzoekers hebben hun asielaanvraag in Nederland verzwegen. Pas na confrontatie met de Eurodac-hit van tweede verzoekster bevestigden zij de eerdere asielaanvraag in Nederland (zie CGVS Sh., p. 14 – zie CGVS S., p. 5 – zie Vragenlijst S., vraag 10).

1. Uit de informatie van de IND blijkt dat verzoeker zich in Nederland bediende van de alias M. M. A., geboren op 16 november 1985 (zie Landeninformatie, informatie IND). Dit wordt door verzoeker erkend. Zijn verklaring dat hij voor zijn leven vreesde en geen identiteitsdocumenten bij zich had, doet geen afbreuk aan het feit dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij een volledig en correct beeld schetst van zijn identiteit.

2. Uit de beschikking van de IND blijkt dat geen geloof werd gehecht hechte aan de voorgehouden Arabische afkomst en geboorteplaats (Mosul, Centraal-Irak), omwille van de wisselende verklaringen en het feit dat zij geen documenten voorlegden. Eerste verzoeker houdt vol dat hij wel degelijk van Arabische afkomst is (zie CGVS, Sh., p. 7-9), terwijl tweede verzoekster antwoordde: *“Ja, Nederland gelooft niemand en denkt dat alle verhalen ongeloofwaardig zijn”* (zie CGVS, S., p. 6). Verzoekers verklaring dat zijn asielaanvraag in Nederland werd geweigerd omdat de toenmalige Iraakse premier had verkondigd dat Irak veilig was (zie CGVS, Sh., p. 6) is strijdig met de inhoud van de beschikking. De motieven waarop de IND zich in haar beschikking baseerde, worden door het CGVS onderschreven.

(ii.) Ook bij de huidige asielaanvraag blijven zij in gebreke bij het staven van hun identiteit, levensloop, herkomst en etnische afkomst. Uit analyse blijkt dat alle identiteitsstukken ter staving van hun identiteit en verblijf in Bartela (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en woonattest van eerste verzoeker, de vernieuwde identiteitskaart en het vernieuwde nationaliteitsbewijs van tweede verzoekster, de identiteitskaart van hun dochter Sa., en de identiteitskaart van hun dochter S.) totale namaak zijn (zie Landeninformatie, analyseverslagen politie). Er kan worden verwacht dat zij als Irakezen originele identiteitsstukken kunnen voorleggen. Terwijl eerste verzoeker en hun kinderen in gebreke blijven om hun identiteit te staven, blijkt dat tweede verzoekster wel degelijke (oude) authentieke stukken voorlegt, met name een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs. Deze documenten bevestigen dat ze uit Erbil afkomstig is. Dat tweede verzoekster haar herkomst uit Erbil, in tegenstelling tot hun verblijf in Bartela, wel weet te staven met identiteitsdocumenten, is zeer merkwaardig. Met het voorleggen van vervalste stukken verzaken zij aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Dat zij doelbewust en tegen beter weten in - zij werden tijdens het gehoor trouwens verschillende keren geconfronteerd met het vermoeden dat ze frauduleuze stukken voorlegden (zie CGVS, Sh., p. 12-13, 15) - de Belgische autoriteiten te misleiden is nefast voor voorgehouden nood aan internationale bescherming en hun geloofwaardigheid.

(iii.) Er zijn tegenstrijdigheden tussen de verklaringen in het kader van de Nederlandse asielaanvraag en die in de huidige asielaanvraag. Zij bedienden zich niet enkel van een andere naam en geboortedatum, maar legden ook over hun levensloop en familiale situatie heel uiteenlopende verklaringen af. Zo verklaarde tweede verzoekster bij de IND dat haar vader uit Bagdad afkomstig was (zie Landeninformatie, informatie IND), terwijl zij thans verklaart dat deze uit Bartela afkomstig is (zie CGVS, Sh., p. 9, 15). Zij verklaarde in Nederland (anno 2008) ook dat eerste verzoekers beide ouders en broer in leven waren en dat ze in Erbil verbleven. Eerste verzoeker beweert echter dat ze omstreeks 1990 om het leven kwamen bij een auto-ongeval (zie CGVS, Sh., p. 9). Eerste verzoeker ontkent verder dat hij een winkel in Erbil had, in tegenstelling tot zijn echtgenote.

(iv.) Zij bieden ook geen zicht op hun familiale situatie. Eerste verzoeker weet niet hoeveel ooms en tantes (aan vaderskant) hij heeft. Zijn verklaring dat zijn ouders stierven toen hij tien was biedt

geen verklaring aangezien hij nadien bij zijn tante aan vaderskant is opgevoed en er redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij via haar zicht kreeg op zijn familiesamenstelling. Hiermee geconfronteerd verklaart hij dat hij het nooit heeft gevraagd en omdat hij geen zin had om iets over zijn vader zijn familie te horen (zie CGVS, Sh., p. 9-10).

Tweede verzoekster verklaart dat ze niet weet hoeveel ooms en tantes haar man heeft. Ze weet vreemd genoeg wel dat zijn familieleden 'allemaal' in Mosul verblijven (zie CGVS, S., p. 7). Hieruit wordt besloten dat zij doelbewust trachtten te verhinderen dat het CGVS een zicht krijgt op hun familiale situatie en de verblijfplaatsen van hun familie. Deze houding ondergraaft bovendien de geloofwaardigheid van hun asielmotieven, met name de erfeniskwestie.

(v.) Er wordt ook geen geloof gehecht aan de voorgehouden etnische afkomst en herkomst. Zij beweren dat ze van Arabische afkomst zijn. Verzoeker erkent echter dat zijn voornaam, Sh., inderdaad een Koerdische naam is. Hij zou deze naam gekregen hebben van een Arabische tante die met een Koerdische man was getrouwd (zie CGVS, Sh., p. 3). Het is zeer vreemd dat een Arabische familie uit Mosul hun kinderen Koerdische namen zouden geven. Tweede verzoekster beweert vervolgens dat de naam 'Sh.' ook door Arabieren wordt gebruikt (zie CGVS, S., p. 6), wat geen overtuigende uitleg is. Ook blijkt de door hen gekozen proceduretaal, het Sorani, hun moedertaal te zijn. Eerste verzoeker verwijst naar zijn jeugd in Koerdistan en voegt toe dat hij ook vloeiend Arabisch spreekt (zie CGVS, Sh. (...), p. 15). Deze elementen worden beschouwd als indicaties die de eerdere bevindingen van de IND onderschrijven en bevestigen dat eerste verzoeker niet van Arabische afkomst is.

(vi.) De problemen als gevolg van huwelijk zijn niet geloofwaardig.

1. De huidige asielmotieven steunen op hun verklaringen in Nederland. Er wordt bijgevolg geen geloof gehecht aan de nieuwe elementen die uit het oorspronkelijk probleem voortvloeiden.

2. Zij verklaarden dat de reden waarom hun relatie niet werd geaccepteerd, met name eerste verzoekers Arabische afkomst (zie CGVS, Sh., p. 6, 14, 17 - zie CGVS, S., p. 6-7). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn Arabische afkomst, is er geen reden om te veronderstellen dat zij een ongeoorloofde gemengde relatie hadden. Verder blijkt dat zij in december 2009 naar Irak terugkeerden en er jarenlang als koppel leefden, er een wettelijk en religieus huwelijk afsloten en kinderen kregen. Zij beweren dat dit mogelijk was na een (gedeeltelijke) verzoening met de familie van tweede verzoekster, waarbij eerste verzoeker 50.000 dollar diende te betalen en de KAR diende te verlaten (zie CGVS, Sh., p. 7-8 - zie CGVS, S., p. 5, 7-8). Verzoekers spreken zich echter tegen met betrekking tot het aantal verzoeningspogingen. Eerste verzoeker verklaart dat er drie verzoeningspogingen waren, tweede verzoekster houdt het op twee pogingen (zie CGVS, Sh., p. 7-8 - zie CGVS, S., p. 5). Ook is het weinig aannemelijk dat tweede verzoekster kon huwen zonder de aanwezigheid of toelating van haar voogd (zie CGVS, 18-19). Zij leggen ook niet het minste begin van bewijs voor waaruit blijkt dat hun wettelijk en religieus huwelijk niet in Noord-Irak, maar wel in Bartela plaatsvond. Er is ook geen begin van bewijs waaruit blijkt dat zij pas in 2010 in het huwelijk traden.

3. Niet enkel de context van hun relatie is ongeloofwaardig, er zijn evenmin concrete en geloofwaardige indicaties dat eerste verzoekers schoonfamilie represailles wil nemen. Gevraagd waaruit zij afleiden dat zij voor vervolging dienen te vrezen, beperken zij zich tot algemeenheden. Eerste verzoeker verklaart dat zijn schoonfamilie zich aan 'normen en regels' houdt en dat hij (om onduidelijke redenen) de familie-eer had geschonden. Verzoeker bevestigt uiteindelijk dat er geen concrete indicaties zijn dat ze zich op hem zouden wreken (zie CGVS, Sh., p. 18). Hetzelfde geldt voor zijn echtgenote. Zij verklaart dat haar familie strenge stamregels hanteert en dat ze hen onmiddellijk zouden vermoorden. Gevraagd waaruit ze dat afleidt, stelt ze dat haar familie gewelddadig is. Ze kan echter niet toelichten waarop die uitspraak gebaseerd is (zie CGVS, S. (...), p. 7). Dit volstaat niet om de voorgehouden en reeds bedenkelijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Er wordt geen enkel geloof gehecht aan de voorgehouden problemen als gevolg van hun relatie.

(vii.) Het is niet geloofwaardig dat zij tussen 2010 en augustus 2014 in Bartela verbleven.

1. De reden voor hun gedwongen verhuis, hun ongeoorloofde relatie, is geheel ongeloofwaardig. Zij brengen geen andere redenen aan waarom zij als Koerden uit Noord-Irak naar een christelijk dorp in Centraal-Irak zouden verhuizen.

2. Zij hebben niet het minste begin van bewijs dat zij in Bartela hebben verbleven. De voorgelegde identiteitsdocumenten die bevestigen dat hun burgerlijk register ('nufous') in Bartela was, blijkt vals (zie hoger). Zij hebben ook geen documenten die bevestigen dat hun huwelijk in Bartela plaatsvond en dat hun kinderen er geboren zijn. Verzoeker legt weliswaar een usb-stick met foto's voor maar uit geen van de foto's kan worden afgeleid dat ze in Bartela genomen zijn. Aangezien hij jaren in Bartela zou hebben gewoond, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij er enig overtuigend begin van bewijs van kan voorleggen.

3. Zij leggen geheel ongeloofwaardige verklaringen af over de periode voorafgaand aan hun vertrek uit Bartela. Ze blijken niet te weten dat IS reeds in juni 2014 het nabijgelegen Mosul had veroverd. Zij stellen in tegendeel dat er op het moment van hun vertrek nog geen sprake was van IS in Mosul. Dit is in strijd met de informatie in het administratief dossier (zie Landeninformatie, 'Sunni Militants Drive Iraqi Army Out of Mosul'). Indien hij werkelijk op minder dan twintig minuten rijden van Mosul in een christelijk dorp woonde, mag worden verwacht dat hij wist dat een groep gewelddadige salafisten de regio had overgenomen. Het CGVS stelt verder vast dat hij bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016) de invasie van IS vreemd genoeg wél inriep als vluchtmotief, hetgeen zijn verklaringen een bijzonder inconsistent en ingestudeerd karakter geeft (zie Vragenlijst, Sh., vraag 3.5). Ook zijn echtgenote blijkt niet te weten of IS Mosul reeds had ingenomen op het moment van hun vertrek (zie CGVS, S., p. 8).

4. Zij leggen geen begin van bewijs voor omtrent het tijdstip van vertrek uit Irak. Hun reispaspoorten zouden in handen van de smokkelaar zijn. Hij hield ze bij omdat de paspoorten hun reis konden bemoeilijken (zie CGVS, Sh., p. 13). Het is in die optiek vreemd dat de smokkelaar hen wel toeliet om de andere (originele) Iraaks identiteitsdocumenten, zoals het authentieke nationaliteitsbewijs en de authentieke identiteitskaart van zijn echtgenote, bij te houden. Het is verder volstrekt onduidelijk waarom zij de hulp van zijn Amerikaanse baas nodig hadden om van Bartela naar Noord-Irak te reizen (zie CGVS, Sh., p. 10, 16). Ook bij hun reisweg rijzen er dus twijfels, wat de twijfels omtrent de werkelijk afkomst versterkt.

(viii.) Verder wordt geen enkel geloof gehecht aan hun bekering tot het christendom.

1. Vooreerst is het ongeloofwaardig dat eerste verzoeker jarenlang in Bartela heeft gewoond. Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat hij er onder de indruk kwam van het christelijk geloof, met hun bekering tot gevolg.

2. In dezelfde optiek is het ongeloofwaardig dat hij zich in Bartela liet dopen. Hij beweert dat hij ongeveer twee à drie maanden nadacht over een eventuele bekering, om zich vervolgens op Kerstdag 2013 te laten dopen. Zijn echtgenote beweert echter dat zij zich pas op 6 juli 2014 heeft bekeerd, op de dag van het incident met het onbekende familielid. Er mag uiteraard verwacht worden dat zij duidelijkheid kunnen scheppen over het tijdstip van hun bekering of doopsel. Er mag ook worden verwacht dat tweede verzoekster als christene zou weten dat haar man zich liet dopen op één van de voornaamste feestdagen van de katholieke kerk. Ook over het doopsel van tweede verzoekster leggen zij tegenstrijdige verklaringen af. Bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ liet tweede verzoekster optekenen dat ze in een kerk in Bartela werd gedoopt (zie Vragenlijst, S., vraag 3.5), terwijl eerste verzoeker verklaart dat zij tot op heden niet werd gedoopt (zie CGVS, Sh., p. 18).

3. De redenen van hun bekering blijken veeleer vaag. Het is uitgesloten dat zij zich louter onder invloed van hun christelijke burens uit Bartela lieten bekeren. De enige andere reden, de opvatting dat het christendom in tegenstelling tot de islam een vreedzame religie is, overtuigt niet. In de Iraakse context, waarin de islam een prominente rol speelt, is het weinig aannemelijk dat verzoeker enkel op basis van daarvan overging tot een bekering en op die manier de cultuur en godsdienst van uw familie de rug toekeerde.

4. Verzoeker heeft vóór zijn bekering nooit een kerk betreden. Dat hij zich bij zijn eerste kerkbezoek onmiddellijk liet dopen komt bijzonder weinig doorleefd over. Tweede verzoekster zou in Irak slechts éénmaal een kerk hebben bezocht. Volgens haar had ze geen tijd om meer naar de kerk te gaan. Dit wijst evenmin op een oprechte bekering tot het christendom.

5. Verzoekers kennis van de katholieke kerk of de Iraakse kerkgemeenschappen is zeer beperkt. Hij heeft moeite om toe te lichten tot welke kerkgemeenschap in Irak hij behoorde. Aanvankelijk

kan hij de vraag niet beantwoorden, nadien zegt hij dat er in Bartela Assyriërs en Chaldeeuwse wonen. Hij beweert dat hij het meest contact had met Assyriërs, maar dat hij zich tot de Chaldeeuwse kerk had bekeerd. Nadien past hij zijn verklaringen nogmaals aan en beweert hij tot de katholieke kerk te behoren (zie CGVS, Sh., p. 4). Dergelijke wisselende verklaringen komen niet overtuigend over en laten vermoeden dat hij weinig concrete kennis heeft van de christelijke gemeenschappen in Irak. Hij weet ook niet wie de kerkleider is van de Chaldeeuwse kerkgemeenschap, noch wie aan het hoofd staat van de katholieke kerk. Daarnaast kan hij niet uitleggen welke verschillen er bestaan tussen de Assyrische en Chaldeeuwse kerk (zie CGVS, Sh., p. 4, 17-18). Tweede verzoekster, die ook tot het katholicisme bekeerd is en zich in België bij de katholieke kerk aansloot, blijkt zelfs niet te weten dat ze katholiek is. Ze herkent het woord niet (zie CGVS, S., p. 3). Tweede verzoekster weet ook niet bij welke Iraakse kerkgemeenschap zij zich aansloten. Ze weet evenmin welke kerkgemeenschappen er in Bartela waren. Ze kan niet zeggen tot welke kerkgemeenschap het buurmeisje behoorde onder wiens invloed ze zich tot het christendom bekeerde. Tweede verzoekster wist ook niet welke christelijke talen er in Bartela worden gesproken (zie CGVS, S., p. 3-4).

6. Aangezien zij beweren Iraakse christenen te zijn, mag worden verwacht dat zij zicht hebben op de situatie van christenen in (Noord-)Irak. Dat is niet het geval. Verzoeker beweert vlakaf dat hij daar niet van op de hoogte is, tweede verzoekster verklaart dat 'het prima met hen gaat' (zie CGVS, S., p. 8). Dit zijn bijzonder vreemde en weinig doorleefde verklaringen van twee personen die beweren te worden vervolgd omwille van hun christelijk geloof.

7. Tweede verzoekster vermeldde bij het invullen van de Verklaring op DVZ (zie Verklaring, Sh., vraag 9, dd. 29/01/2016), dat zij soennitische moslima is, om enkele weken later bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016) te verklaren dat zij zich reeds in 2013 hadden bekeerd. Eerste verzoeker liet aanvankelijk onvermeld dat hij zich had bekeerd. Zo presenteerde hij zich tijdens het invullen van de Verklaring als een nietgelovige moslim van geboorte (zie Verklaring, Sh., vraag 9). Net als zijn echtgenote verklaart hij vervolgens, bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016), dat hij zich tot het christendom had bekeerd. Er wordt aldus geen enkel geloof gehecht aan hun bekering.

8. Dat zij in België naar eigen zeggen wekelijks naar de kerk gaan (zie CGVS, Sh., p. 12) verandert niets aan het ongeloofwaardig karakter van hun bekering. Dat zij contact hebben met een Belgische kerkgemeenschap en door hen worden ondersteund (zie Documenten, Parcours croisés) wijst er geenszins op dat zij zelf vanuit een diepe overtuiging christenen zijn (geworden).

(ix) Er wordt evenmin geloof gehecht aan de voorgehouden vrees voor de familie van verzoekers vader die in Bartela woont.

Uit het voorgaande bleek reeds dat eerste verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke familiale situatie, dat het niet geloofwaardig is dat hij jaren in Bartela heeft gewoond, en dat er geen geloof aan zijn bekering kan worden gehecht. Het is uitgesloten dat hij door een onbekend familielid werd bedreigd omdat hij in Bartela een kerk had bezocht. Het is evenmin geloofwaardig dat er sprake was van een familiaal conflict als gevolg van een erfeniskwestie. Verzoekers lieten de erfeniskwestie trouwens onvermeld bij het invullen van de Vragenlijst van DVZ. Daarnaast is het asielrelaas bijzonder vaag en inconsistent. Zo weet hij niet welk familielid hem bedreigde of op welke manier hij met hem verwant is (zie CGVS, Sh., p. 16). Het is ook opmerkelijk dat deze persoon, met wie hij nooit enig contact had, hem uit het niets herkende als zijnde 'zijn neef'. Het is ook zeer vreemd dat hij voordien jarenlang zonder problemen in Bartela kon wonen. Zijn verklaringen omtrent de erfeniskwestie raken zijn niet geloofwaardig en doen afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid.

(x) Er wordt evenmin geloof gehecht aan de vrees voor vervolging als gevolg van verzoekers werk voor het Amerikaanse oliebedrijf Global.

1. Hij beweert dat hij jarenlang in Bartela voor dit bedrijf heeft gewerkt (zie CGVS, Sh., p. 10). Verzoekers verblijf in Bartela is echter ongeloofwaardig, waardoor er twijfels rijzen bij zijn tewerkstelling in de regio.

2. De foto's waarop verzoeker zich met Amerikanen (of Westerlingen) in het openbaar begeeft zeggen weinig of niets over het tijdstip en de plaats van zijn tewerkstelling. Hij legt niet het minste begin van bewijs voor van zijn jarenlange tewerkstelling in de vorm van officiële documenten van het bedrijf (zie CGVS, Sh., p. 10). Verzoekers verklaringen worden dus niet ondersteund door afdoend begin van bewijs, wat opnieuw voor twijfels zorgt.

3. Er zijn evenmin redenen om te veronderstellen dat zij omwille van de tewerkstelling bij Global worden geviseerd. Verzoeker verklaart dat al wie een dag voor de Amerikanen heeft gewerkt, onmiddellijk wordt vermoord (zie CGVS, Sh., p. 18). Uit zijn verklaringen blijkt echter dat hij jaren als chauffeur voor het bedrijf heeft gewerkt, zonder dat hij hierdoor ooit problemen kreeg (zie CGVS, Sh., p. 18).

b. Beoordeling

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde rechtsregels voeren verzoekers in concreto aan dat de vroegere asielprocedure in Nederland als een "negatieve a priori" wordt beschouwd en dat dit geen voldoende zwaarwichtige aanwijzingen zijn voor een oppervlakkig onderzoek van de problematiek van verzoekers. Zij wijzen erop dat het gehoor op de DVZ chaotisch verliep omwille van de hoge toevloed aan asielzoekers in de desbetreffende periode. Verzoekers dienden ook hun asielmotieven beknopt uiteen te zetten zodat dit niet de basis kan vormen voor het afleiden van tegenstrijdigheden en de ongeloofwaardigheid van het relaas.

De Raad merkt vooreerst op dat in de vragenlijst van het CGVS, zoals ingevuld door eerste verzoeker niet blijkt dat hij problemen had om zich te uiten. Op vraag nr. 7, of hij nog iets wenste toe te voegen, antwoordde verzoeker ontkennend. Hij ondertekende deze verklaringen voor akkoord. De verklaring werden voorgelezen in het Sorani en verzoeker ondertekende deze voor akkoord. Ook de verklaring voor DVZ ingevuld op 29 januari 2016 maakt geen melding van problemen. De vragenlijst van het CGVS van tweede verzoekster maakt ook geen gewag van problemen. Ook op de zevende vraag antwoordde zijn niets meer toe te voegen te hebben. De verklaringen werden haar eveneens voorgelezen in het Sorani en zij ondertekende deze en bevestigde eveneens dat de verklaringen juist waren en met de werkelijkheid overeenstemmen. De verklaring DVZ van 29 januari 2016 met betrekking tot de persoonsgegevens maakt evenmin melding van problemen. Het feit dat tweede verzoekster in het gehoor voor het CGVS meldde dat er problemen waren voor DVZ, is een algemene verklaring die niet nader wordt toegelicht, ook blijkt er uit de lezing van de relevante stukken geen aanwijzing voor te zijn. Uit de lezing van de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er zich voor DVZ problemen hebben voorgedaan die haar verklaringen op determinerende wijze kunnen hebben aangetast.

Waar verzoekers aanvoeren dat er geen overmatig belang mag worden gehecht aan de beoordeling van de eerdere asielaanvragen die door de Nederlandse IND ongeloofwaardig werden geacht, merkt de Raad op dat het eerste motief van de beslissingen erin bestaat dat zij deze vroegere asielaanvraag in Nederland voor de Belgische asielinstanties hebben verzwegen. Het CGVS merkt in dit verband terecht op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze de asielinstanties correcte gegevens overmaakt, teneinde hen in staat te stellen een volledige en correcte inschatting te maken van de aangevoerde vrees voor vervolging. De asielaanvraag in Nederland werd daarnaast ook ingediend onder een andere naam. De Nederlandse IND hechtte tenslotte geen geloof aan de beweerde Arabische afkomst van eerste verzoeker omwille van de wisselende verklaringen en het ontbreken van documenten. Waar verzoekers deze vaststellingen niet ontkennen maar stellen dat hier geen doorslaggevend belang aan mag worden gegeven, merkt de Raad op dat deze motieven dienen te worden samen gelezen met de gehele beslissing, die een geheel vormt. Te dezen treedt de Raad het CGVS bij dat het feit dat verzoekers een eerdere asielaanvraag hebben verzwegen en deze onder een andere naam indienden als een eerste tegenindicatie met betrekking tot de oprechtheid van hun verklaringen dient te worden beschouwd.

Verzoekers voeren aan dat ondanks hun identiteit en afkomst door de Nederlandse autoriteiten niet geloofd werden, zij niettemin in 2010 werden gerepatrieerd naar Erbil. Het CGVS heeft dit element niet onderzocht aangezien het administratief dossier geen gegevens hieromtrent bevat.

De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze het feit dat Nederland hen zou hebben gerepatrieerd naar Erbil een ander licht werpt op de beoordeling van de geloofwaardigheid, te meer nu het CGVS net vermoed dat tweede verzoekster afkomstig is van Erbil en niet van Bartela, zoals ze beweerde. Dit wordt door verzoekers ook niet verder uiteengezet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet de mogelijkheid heeft zijn Arabische identiteit te bewijzen, herhaalt hij enkel zijn eerdere verklaringen voor het CGVS. De Raad merkt vooreerst op dat met deze bewering geenszins een rechtvaardiging wordt geboden voor het voorleggen van valse identiteitsstukken. Bovendien slaagde tweede verzoekster er wél in om (oude) authentieke stukken voor te leggen, met

name een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs, waaruit blijkt dat ze uit Erbil afkomstig is. Verzoekers weerleggen verder niet het motief dat het vreemd is dat de smokkelaar hen wel toeliet om de andere (originele) Iraakse identiteitsdocumenten, zoals het authentieke nationaliteitsbewijs en de authentieke identiteitskaart van tweede verzoekster, bij te houden, terwijl hij hun originele paspoorten zou hebben afgenomen. Verzoekers bieden hier geen enkele verklaring voor en beperken zich tot het herhaald poneren dat ze onmogelijk stukken kunnen voorleggen ter staving van de Arabische identiteit van eerste verzoeker.

Gelet op het ontbreken van enig stavingsstuk, alsook van een aannemelijke verklaring hiervoor, kan eerste verzoeker de asielinstanties bezwaarlijk verwijten bij de beoordeling van verzoekers identiteit rekening te hebben gehouden met de elementen die zich wel in het dossier vinden, zoals zijn Koerdische voornaam en het feit dat hij het Sorani heeft opgegeven als zijn moedertaal. Zijn echter ernstige tegenindicaties. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt ook dat de IND heeft vastgesteld dat verzoekers wisselende verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de etnische afkomst van eerste verzoeker. Met de enkele verklaring dat hij daarnaast ook Arabisch zou kennen, toont niet aan dat hij inderdaad van Arabische afkomst zou zijn.

Verzoekers weerleggen ook niet dat zij deze eerdere asielaanvraag in Nederland (en dus ook de repatriëring in 2010) hebben trachten te verzwijgen en dat zij in het kader van de huidige aanvraag valse identiteitsdocumenten hebben voorgelegd. Het feit dat verzoekers in 2010 terug Irak werden binnengelaten houdt mogelijk in dat zij destijds als Iraakse staatsburgers werden geïdentificeerd; het houdt geenszins in dat hun huidige verklaringen, waarbij zij zich bovendien bediend hebben van valse stukken, als waarachtig dienen te worden beschouwd. De Raad treedt dan ook het CGVS bij waar deze verwijst naar de medewerkingsplicht die op de aanvrager van internationale bescherming rust. De verzoekers kunnen het niet aan de asielinstanties overlaten om, nadat zij doelbewust valse verklaringen aflegden en valse stukken neerlegden met betrekking tot hun identiteit en regio van herkomst, en tot op heden geen geloofwaardige stukken voorleggen, te eisen dat eerdere repatriëringsprocedures (die zij zelf hebben verzwegen) door een andere staat worden onderzocht in een poging hun ware identiteit te achterhalen. Verzoekers komen schromelijk te kort aan hun medewerkingsplicht.

De aangevoerde problemen ten gevolge van hun huwelijk worden in de bestreden beslissing evenmin geloofwaardig geacht. Het CGVS stelde vooreerst vast dat de problemen omwille van hun huwelijk voortbouwen op de problemen die in Nederland werden aangevoerd en die door de IND werden beoordeeld. Zoals hoger reeds vermeld, stelde de IND vast dat eerste verzoeker wisselende verklaringen aflegde over zijn etnische afkomst. In de beschikking van de IND van 25 september 2008 die zich in het administratief dossier bevindt, werd vastgesteld dat verzoeker eerst verklaarde dat hij Koerd is, en daarna dat hij zich had vergist en dat hij Arabier is. Hij verduidelijkte dat zijn moeder Koerdische is en dat zijn vader Arabisch is en hij dus ook Arabisch is. Later verklaarde eerste verzoeker dan weer dat zijn vader en zijn zus Koerdisch zijn. Hij kon ook de volledige naam van zijn vader niet noemen. De IND achtte het niet geloofwaardig dat iemand zich diverse keren vergist in zijn etnische afkomst.

Het CGVS stelde in de huidige asielaanvraag vast dat de Arabische afkomst van eerste verzoeker de enige reden was waarom hun relatie niet werd geaccepteerd. Aangezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan zijn Arabische afkomst, is er geen reden om te veronderstellen dat zij een ongeoorloofde gemengde relatie hadden. Verzoekers keerden in december 2009 terug naar Irak en leefden er jarenlang als koppel. Zij sloten een wettelijk en religieus huwelijk en kregen kinderen. Aan hun bewering dat dit slechts mogelijk was na een (gedeeltelijke) verzoening met de familie van tweede verzoekster, waarbij eerste verzoeker 50.000 dollar diende te betalen en de KAR diende te verlaten, wordt geen geloof gehecht. Verzoekers spraken zich tegen met betrekking tot het aantal verzoeningspogingen. Daarnaast wordt het niet aannemelijk geacht dat tweede verzoekster kon huwen zonder de aanwezigheid of toelating van haar voogd. Zij legden ook geen begin van bewijs voor waaruit blijkt dat hun wettelijk en religieus huwelijk niet in Noord-Irak, maar wel in Bartela plaatsvond. Er is ook geen begin van bewijs waaruit blijkt dat zij pas in 2010 in het huwelijk traden.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij in 2008 in Nederland nog niet samen leefden en niet getrouwd waren en de relatie niet aanvaard werd, weerleggen zij daarmee niet het determinerend motief van de beschikking van de IND, zoals overgenomen door het CGVS, dat verzoeker zijn Arabische afkomst niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat ook de kern van hun asielaanvraag, de problemen ten gevolge van een gemengde relatie, evenmin is aangetoond. Verzoekers voeren geen enkel argument aan ter weerlegging van deze motieven, doch herhalen het feit dat zij een relatie hebben waarbij zij vage kritiek uiten op de motieven van de beslissing.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij na hun terugkeer in Irak zich vestigden in het christelijke dorp Bartela, beperken zij zich ook tot het in vage termen herhalen van hun eerdere verklaringen. Ook hier weerleggen verzoekers geen enkel motief van de bestreden beslissing. Verzoekers legden geen begin van bewijs voor dat zij in Bartela hebben verbleven van 2010 tot 2014. Hun identiteitsdocumenten m.b.t. hun burgerlijk register ('nufous') in Bartela, zijn vals. Ze hebben verder geen documenten die bevestigen dat hun huwelijk in Bartela plaatsvond of dat hun kinderen er geboren zijn. De foto's op de voorgelegde usb-stick tonen niet aan dat ze in Bartela genomen zijn. Aangezien ze jaren in Bartela zouden hebben gewoond, kan worden verwacht dat zij hiervan een begin van bewijs kunnen voorleggen. Verder wisten ze ook niet dat IS reeds in juni 2014 het nabijgelegen Mosul had veroverd. In strijd met de informatie in het administratief dossier verklaarden ze dat er op het moment van hun vertrek nog geen sprake was van IS in Mosul. Terecht stelt het CGVS dat het geheel ongeloofwaardig is dat, indien zij in een christelijk dorp woonden op twintig minuten rijden van Mosul, zij hiervan niet op de hoogte zijn. Bovendien riepen verzoekers bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016) de invasie van IS wél in als vluchtmotief, hetgeen hun verklaringen een bijzonder inconsistent en ingestudeerd karakter geeft. Ook tweede verzoekster wist niet of IS Mosul reeds had ingenomen op het moment van hun vertrek (zie CGVS, S., p. 8). De twijfels over hun reisweg worden door verzoekers al evenmin weerlegd.

Met betrekking tot hun bekering tot het christendom herhalen verzoekers dat het wel degelijk aannemelijk is dat zij zich goed onthaald voelden door de christelijke gemeenschap in Bartela. Zij voeren aan dat verzoeker eenvoudig is en niet hoogopgeleid, zodat zijn bekering vooral ervaringsgericht is zonder dat daarvoor grote kennis is vereist. Deze verklaringen worden echter niet aanvaard.

De verklaringen van eerste verzoeker en tweede verzoekster zijn vooreerst tegenstrijdig met betrekking tot de datum waarop eerste verzoeker gedoopt werd. Dit klemt des te meer nu verzoeker voorhoudt dat hij op kerstdag 2013 werd gedoopt, één van de voornaamste feestdagen van de katholieke kerk. Ook over het doopsel van tweede verzoekster leggen zij tegenstrijdige verklaringen af. Ook verklaarde tweede verzoekster in de Vragenlijst bij DVZ dat zij in een kerk in Bartela werd gedoopt (zie Vragenlijst, S., vraag 3.5), terwijl eerste verzoeker dan weer verklaarde dat zij tot op heden niet werd gedoopt (zie CGVS, Sh., p. 18). Ook hun vage verklaringen omtrent de redenen van hun bekering zijn in de Iraakse context, waarin de islam een prominente rol speelt, niet aannemelijk. Ook dat hij zich bij zijn eerste kerkbezoek onmiddellijk liet dopen komt bijzonder weinig doorleefd over. Tweede verzoekster zou in Irak slechts éénmaal een kerk hebben bezocht. Ze had geen tijd om meer naar de kerk te gaan. Dit wijst evenmin op een oprechte bekering tot het christendom. Verzoeker legde wisselende verklaringen af met betrekking tot de kerkgemeenschap waartoe hij behoort. Hij weet ook niet wie de kerkleider is van de Chaldeeuwse kerkgemeenschap, noch wie aan het hoofd staat van de katholieke kerk (hij verklaarde achtereenvolgens tot beide te behoren). Hij kende het verschil niet tussen de Assyrische en Chaldeeuwse kerk (zie CGVS, Sh., p. 4, 17-18). Tweede verzoekster, die ook tot het katholicisme bekeerd is en zich in België bij de katholieke kerk aansloot, wist niet eens dat ze katholiek is en herkende het woord niet (zie CGVS, S., p. 3). Zij wist niet bij welke Iraakse kerkgemeenschap zij zich aansloten, welke kerkgemeenschappen er in Bartela waren weet niet tot welke kerkgemeenschap het buurmeisje behoorde onder wiens invloed ze zich tot het christendom bekeerde. Ze wist ook niet welke christelijke talen er in Bartela worden gesproken (zie CGVS, S., p. 3-4). Eerste verzoeker verklaart ook niet op de hoogte te zijn van de situatie van christenen in (Noord-)Irak en tweede verzoekster verklaarde zelfs dat 'het prima met hen gaat' (zie CGVS, S., p. 8). De Raad treedt het CGVS bij dat dit bijzonder vreemde verklaringen zijn van personen die beweren te worden vervolgd omwille van hun christelijk geloof.

Bij het invullen van de Verklaring op DVZ (zie Verklaring, Sh. vraag 9, dd. 29/01/2016), verklaarde verzoekster bovendien dat zij soennitische moslima is, om enkele weken later bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016) te verklaren dat zij zich in 2013 hadden bekeerd. Eerste verzoeker vermeldde eerst niet dat hij zich had bekeerd. Hij verklaarde aanvankelijk een niet-gelovige moslim te zijn (zie Verklaring, Sh., vraag 9) en vervolgens, samen met zijn echtgenote bij het invullen van de Vragenlijst (dd. 19/02/2016), plots dat hij zich tot het christendom had bekeerd. De Raad acht deze verklaringen dan ook totaal ongeloofwaardig.

Waar verzoeker aanvoert dat op de datum van zijn vlucht uit Bartela, 15 juli 2014, Bartela nog niet was ingenomen door IS, zodat zijn verklaringen hierover wel degelijk met de werkelijkheid overeenstemmen, gaan ze eraan voorbij dat ze verklaarden dat IS reeds in juni 2014 het nabijgelegen Mosul had ingenomen. Uit de persartikelen die verzoekers aanhalen waaruit volgens hen moet blijken dat niet iedereen uit Bartela is gevlucht, kan niet worden afgeleid dat de bewoners van de streek niet op de hoogte zouden zijn geweest van het offensief van IS. Integendeel blijkt dat sommige christelijke

bewoners ondanks de komst van IS weigerden om te vertrekken. In hoofdzaak wordt de situatie in de streek van Mossul en de situatie van de christenen onder IS besproken. Het verwijzen naar persberichten met betrekking tot de situatie in en rond de streek van Bartela is echter niet van aard aan te tonen dat verzoekers daar daadwerkelijk gewoond hebben, en al evenmin dat zij er als christenen leefden.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekers er geenszins in slagen de uitgebreide en pertinente motivering van de bestreden beslissingen te weerleggen of hiervoor een aannemelijke verklaring voor te bieden. De Raad treedt de motivering van de bestreden beslissingen geheel bij.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen de veiligheidssituatie ten aanzien van de provincie Erbil beoordeeld. Deze beoordeling luidt als volgt:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen

vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Jullie leggen geen andere stukken voor die iets aan bovenstaande appreciatie kunnen veranderen.”

Tegen deze beoordeling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier wordt door de verzoekers geen enkel argument ingebracht. Deze vaststellingen worden met de aanvullende nota's van de verwerende partij, COI Focus Irak: de veiligheidssituatie in de Koerdische autonome regio van 14 maart 2018 en de COI Focus Irak: de bereikbaarheid van de Koerdische autonome regio via de lucht van 13 april 2018 op afdoende wijze bevestigd.

Verzoekers tonen niet aan dat in zijn/hare hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers vragen in fine van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden

beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT